✝ *Cu Dumnezeu înainte!*

MIŞCAREA

Apare bilunar
8 pagini–300 lei

Publicaţie a Noii Generaţii
Editor: Mişcarea Pentru România

Anul III, Nr. 10 (31)
Iunie 1994

Comunicat

în legătură cu pretenţiile unor organizaţii evreieşti

Opinia publică românească a putut afla, prin intermediul presei, de solicitările şi demersurile întreprinse de unele organizaţii evreieşti din România şi din străinătate prin care se solicită măsuri reparatorii morale precum şi despăgubiri materiale cu privire la persecuţiile pe care, în opinia acestor organizaţii, le-ar fi suferit etnicii evrei în România.

Principalele solicitări ale acestor organizaţii sunt:

- asumarea responsabilităţii statului român pentru masacrarea unui număr de 400.000 de evrei în timpul celui de-al doilea război mondial de către regimul „fascist" român, inclusiv plata de despăgubiri pentru aceste victime;
- restituirea tuturor bunurilor materiale deţinute de foştii cetăţeni români de origine evreiască, bunuri considerate de organizaţiile evreieşti ca „abuziv confiscate de către regimurile fascist şi comunist".

Unele informaţii privitoare la intensificarea acestor acţiuni revendicative precum şi anumite declaraţii ale unor înalţi funcţionari ai statului român (vezi declaraţiile preşedintelui I. Iliescu) ne îngrijorează în cel mai înalt grad şi ne obligă la formularea unei poziţii clare în legătură cu această problemă de interes naţional.

Statul român nu a fost niciodată „fascist" şi în România nu a existat nici un fel de „holocaust" antievreiesc.

Regimul regelui asasin Carol al II-lea (1938-1940) a fost un regim despotic, de dictatură personală, ale cărui singure victime au fost **românii** şi nicidecum membrii comunităţii evreieşti.

Regimul instaurat de Mareşalul Ion Antonescu (1940-1944) a fost un regim de autoritate militară şi nu un regim fascist. Deşi România se afla angajată în război împotriva bolşevismului cotropitor, în alianţă cu Germania (alianţă impusă de situaţia geo-politică), sute de mii de evrei şi-au găsit salvarea în România. România a fost singurul stat din alianţa anti-URSS care nu numai că nu a participat la uciderea evreilor dar i-a ajutat, cu generozitate, să se salveze.

Dictatura comunistă a fost un **regim de ocupaţie, instaurat prin forţa armelor şi împotriva voinţei întregului popor român, de Uniunea Sovietică.**

Victimele teroarei comuniste au fost românii şi nu membrii comunităţii evreieşti. Putem dovedi oricând că evreii s-au bucurat de cele mai mari privilegii din primele clipe ale dictaturii comuniste.

Considerăm absolut necesară declanşarea unui **proces al comunismului**, care să demonstreze public cine sunt persoanele şi organizaţiile răspunzătoare pentru instaurarea comunismului în România şi în întreaga lume, pentru crimele, hoţiile şi distrugerile provocate de regimul comunist. Şi, desigur, să stabilească şi pedepsele şi despăgubirile care se cuvin.

Multă vreme noi am dorit să credem că cifra de 400.000 de victime puse pe seama statului şi poporului român, cifră vehiculată de majoritatea organizaţiilor evreieşti, reprezintă o simplă greşeală datorată insuficientei cunoaşteri a realităţii istorice. Persistenţa cu care această apreciere profund eronată este susţinută şi agitată propagandistic, - la care se adaugă şi atacurile violente îndreptate împotriva românilor, a valorilor culturale şi spirituale româneşti, împotriva Bisericii Ortodoxe şi a Armatei Române - toate aceste manifestări extremiste ne îndreptăţesc să presupunem că asistăm la o **acţiune concertată, dirijată şi organizată**, având ca obiective:

- obţinerea de câştiguri băneşti ilicite prin excrocarea poporului român, prin dezinformarea şi manipularea opiniei publice, cu complicitatea unor elemente trădătoare infiltrate în structurile instituţionale româneşti;
- abaterea atenţiei opiniei publice de la marile operaţii de transferare a avuţiei naţionale sub controlul capitalului internaţional.

Ca organizaţie creştină, Mişcarea Pentru România şi-a manifestat întotdeauna compasiunea pentru toţi oamenii nevinovaţi care au căzut victimă tiraniei, pentru toţi cei care au suferit pe nedrept, indiferent de naţionalitatea ori convingerile lor religioase.

In acelaşi timp, însă, nu putem să trecem cu vederea faptul evident că **victimele represiunilor şi violenţelor din România au fost, mereu şi mereu, românii şi nicidecum minorităţile naţionale.**

Ţara ne-a fost ocupată, milioane de oameni au fost omorîţi, torturaţi, aruncaţi în închisori şi lagăre de exterminare. Oraşele ne-au fost dărâmate şi batjocorite, valorile culturale au fost siluite şi falsificate, terenurile agricole au fost colectivizate cu forţa şi gospodăriile ţărăneşti distruse.

Sute de mii de evrei au avut posibilitatea în anii comunismului să părăsească România, să se stabilească în ţara lor, în Israel - sau oriunde au dorit - şi să trăiască în libertate şi demnitate. Noi, românii, nu am avut unde pleca. Am rămas aici, am rezistat ocupantului străin - cu preţul unor suferinţe uriaşe, cu preţul suferinţei întregului popor! Iar când condiţiile au fost favorabile, noi, românii, am răsturnat dictatura şi am restaurat democraţia în ţara noastră. A noastră, a românilor, căci ţara este a celor ce trăiesc în ea, suferă şi luptă pentru libertatea ei, şi nu a celor care sunt gata să se instaleze aici numai când curge lapte şi miere.

Ar fi fost corect ca etnicii evrei care au trăit în România să fie primii care să ceară forurilor internaţionale să intervină pentru ca poporul român să primească despăgubiri pentru suferinţele îndurate, pentru milioanele de victime ale comunismului, pentru uriaşele averi furate de ocupantul străin, pentru anularea pactului nazisto-comunist din 1939 şi a consecinţelor sale!

Constatăm, însă, cu tristeţe că unele asociaţii şi grupări - pe care ezităm să le considerăm reprezentative pentru evreii din România - se manifestă cu o intoleranţă şi agresivitate specifice tocmai nazismului şi comunismului, ignorând adevărul istoric şi calomniind grav poporul român.

Mişcarea Pentru România face un apel către toate instituţiile Statului Român, către toate organizaţiile şi asociaţiile româneşti, către toţi cetăţenii României, să ia o atitudine hotărâtă împotriva oricăror tentative de falsificare a istoriei naţionale şi de excrocare a statului şi poporului român.

Avertizăm întreaga populaţie a României că un angajament al conducerii actuale a statului, în sensul solicitat de organizaţiile evreieşti, poate conduce la înrobirea economică a României, Poporul Român fiind pus - cu totul nejustificat - în situaţia de a plăti zeci de miliarde de dolari sub formă de despăgubiri şi retrocedări de case, terenuri, întreprinderi etc.

Deja drumul ocupaţiei economice străine şi al dominaţiei culturale antiromâneşti este deschis. Dacă forţele politice de azi nu vor acţiona, generaţia noastră va avea de suportat multe decenii de-acum încolo consecinţele catastrofale ale sclaviei economice şi umilirii naţionale.

Facem un apel insistent către toţi conducătorii politici, către toţi parlamentarii, indiferent în ce partide se află, să respingă orice tentativă antiromânească şi să acţioneze cu responsabilitate pentru stoparea procesului de înstrăinare a avuţiei naţionale şi de distrugere a statului român.

Marian Munteanu
Şeful Mişcării Pentru România

VA PLĂTI ROMÂNIA MILIARDE DE DOLARI EVREILOR?

A.R.D.P.R
ASOCIATIA PENTRU RECUPERAREA DREPTURILOR DE PENSIE SI PROPRIETATILOR EVREILOR ORIGINARI DIN ROMANIA

[illegible]

Herzliya 46490 Pinsker 4/Z. [illegible]

Noi, evreii originari din România, stabiliţi în Israel, cu dublă cetăţenie sau numai cu cea israeliană, dar îndreptăţiţi de a o redobîndi şi pe cea română, constituiţi în asociaţia A.R.D.P.R..

în pag. 8 Dezvăluirea unui **DOCUMENT SECRET** privind pretenţiile aberante ale unor organizaţii evreieşti

Ministerul Afacerilor Externe al României
CABINETUL MINISTRULUI

SECRET

Bucureşti, 20 decembrie 1993

MEMORANDUM

Către: Domnul ION ILIESCU, preşedintele României

De la: TEODOR MELESCANU, ministru de stat, ministrul afacerilor externe

Tema: **Cereri privind restituirea proprietăţilor evreieşti**

La 10 decembrie a.c., ministrul afacerilor externe a primit pe dr. Moses Rosen, însoţit de domnii N. Lavie, ambasador, vicepreşedinte al Organizaţiei mondiale evreieşti pentru despăgubiri şi I. Artzi, primar adjunct al oraşului Tel- Aviv - Jafo

....

„...cu cât economia românească se va dezvolta şi întări cu atât mai rapid vor putea fi găsite soluţii adecvate şi eficiente pentru despăgubirea celor în drept. S-a precizat, deasemenea, că abordarea acestor chestiuni nu creează dificultăţi părţii române, **dar este de dorit să nu se facă publicitate nici în ţară, nici în străinătate, întru cât aceasta ar putea fi contraproductivă.**"

(Citat din documentul de mai sus; N.Red.)

DIN SUMAR:

- **Simismul şi masoneria se întâlnesc la Paris**
  Dan DUNGACIU *pag. 7*
- **Frontiera catolică (II)**
  Dr. C. DIDA *pag. 2*
- **Un impostor: Ovid S. Crohmălniceanu**
  Sandra CRISTEA *pag. 2*

„Mişcarea" reflectă în paginile sale preocupările şi frământările Noii Generaţii, contribuind la dezvoltarea curentului de gândire şi acţiune declanşat de tineretul român prin mişcările din 1989-1990.

Pe plan spiritual-religios, „Mişcarea" este o publicaţie creştină ortodoxă, aşezată sub autoritatea duhovnicească a Bisericii Ortodoxe Române.

Ca orientare culturală, „Mişcarea" urmează linia naţională, reprezentată în istoria culturii şi publicisticii româneşti de personalităţi exemplare ca Mihai Eminescu, Nicolae Bălcescu, Nicolae Iorga, Nae Ionescu, Mircea Eliade, Petre Ţuţea.

Din punct de vedere politic, „Mişcarea" promovează doctrina naţional-democrată, aşa cum este formulată în documentele programatice ale Mişcării Pentru România.

DOMNUL GENERAL

Un mare patriot a plecat dintre noi: **Generalul Dumitru I. Dumitru.**

Neobosit luptător pentru cauza Neamului Românesc, Generalul a fost un exemplu de competenţă şi performanţă profesională, rectitudine morală, onoare şi patriotism.

Intr-o perioadă extrem de dificilă a istoriei naţionale, înfruntând dificultăţi, adversităţi şi pericole, Generalul Dumitru I. Dumitru a ştiut să acţioneze cu înţelepciune în favoarea intereselor majore ale naţiunii române, întreaga sa activitate fiind dedicată Ţării, pe care a iubit-o şi a slujit-o cu credinţă şi devotament.

Profund preocupat de viitorul României, s-a apropiat cu dragoste şi înţelegere de tânăra generaţie. Ca membru al Senatului Mişcării Pentru România, a fost întotdeauna alături de noi, având mereu pentru cei tineri un sfat, un îndemn, o îndrumare. Cu generozitate, deschidere sufletească, tact pedagogic şi, mai ales, cu părintească dragoste, a ştiut să sprijine eforturile tineretului în direcţia cunoaşterii şi aprofundării vastei problematici a luptei naţionale.

Loviţi din toate părţile, găseam la dânsul sprijin şi încurajare, puterea de a rezista nedreptăţilor şi capacitatea de a demonta mecanismele complexe ale agresiunii. A primit, alături de noi, lovituri nedrepte; le-a depăşit cu calmul oţelit al bătrânului oştean pe care nu-l pot clinti lătrăturile pigmeilor.

Prin puterea înţelepciunii şi bogăţia experienţei, Generalul Dumitru I. Dumitru a fost unul dintre cei mai de seamă îndrumători ai tineretului naţionalist român.

Domnul General va trăi întotdeauna în inimile noastre!

11 mai 1994

„Suntem, din totdeauna, un popor de luptători!"

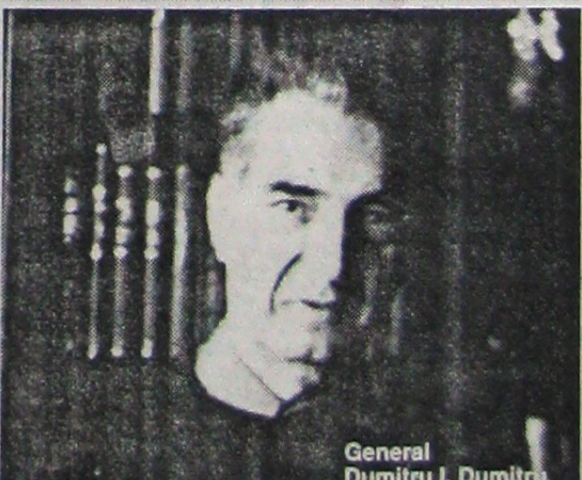

General Dumitru I. Dumitru (1932-1994)

ROMÂNIA ŞI „FRONTIERA CATOLICĂ" (II)

Transilvania, incluzând aici şi Banatul, Crişana şi Maramureşul, este o provincie românească, locuită de 7,7 milioane de locuitori dintre care *73% sunt români* şi numai 21% maghiari. Pe religii, sunt *70% ortodocşi* şi 24% catolici sau protestanţi, restul fiind de confesiuni neo-protestante. De ce, în asemenea condiţii, Transilvania este „inclusă" de unii *la vest* de „frontiera catolică"?

Nu ne îndoim, în primul rând, *din interes!*

Justificarea însă - care-i înşeală numai pe cei insuficient informaţi - este una singură: Transilvania a fost dominată opt secole de puteri catolice - Ungaria şi Austria.

Este singura asemănare a Transilvaniei cu Slovenia, Croaţia, Lituania, Letonia şi Estonia, plasate - cu temei acestea - la vest de numita „frontieră". În rest, *numai deosebiri* şi *toate în esenţe*!

Slovenii, Croaţii, Lituanienii, Letonii şi Estonii sunt *naţiuni* care trăiesc astăzi (sau şi în trecut) în *state independente*. Iar populaţia lor este de religie *catolică* sau *protestantă* (derivată din aceasta), în proporţii *net mejoritare*. Aceste naţiuni s-au conturat ca atare (etnic, religios, lingvistic şi cultural) *în spaţiul, în timpul* şi *sub influenţa cvasi-exclusivă* a dominaţiei lor de către diferitele puteri catolice (Austria, Ungaria, Polonia, Suedia, Danemarca, Cavalerii Teutoni, Liga Hanseatică).

Şi Transilvania a fost dominată opt secole de Ungaria şi Austria. Dar această dominaţie nu a putut genera - nu avea cum, vom vedea – o naţiune.. „transilvăneană"! Şi nici nu a putut disloca *majoritatea clar ortodoxă şi românească* a acestei provincii!

De ce, după o dominaţie *la fel de lungă*, rezultatele au fost *atât de diferite*?

Mai întâi că la data cuceririi Transilvaniei de către Unguri, etnogeneza poporului român era, în mare, *încheiată*. Apoi, creştinarea românilor se făcuse cu multe secole anterior cuceririi maghiare. Creştinarea românilor nu fusese un proces punctual, iniţiat de vreun rege (ca la maghiari, poloni, etc), ci a fost un proces ce a mers pararel şi simultan cu sinteza daco-romană ce i-a generat pe români. Transilvania fusese leagănul românilor, dar aria de formare şi de locuire a acestora era cu mult mai vastă. Ea cuprindea şi Moldova, Tara Românească şi Dobrogea. Dacă pe aproximativ teritoriile de astăzi ale Sloveniei, Croaţiei, etc trăiau şi trăiesc cvasi-totalitatea respectivelor popoare (dominate *integral* de puteri catolice, pe această cale), în Transilvania - inclusiv la data cuceririi maghiare - trăia *numai o parte* a poporului român. Restul, două treimi, locuiau în imediata continuitate de teritoriu (ca şi azi), la răsărit şi la sud de Carpaţi. Apoi, dacă pentru sloveni, croaţi, etc, creştinarea a însemnat *dintru început* trecerea sub autoritatea ecleziastică a Romei (vezi divizarea - Imperiul Roman de Apus, Imperiul Roman de Răsărit), românii de pe ambele versante ale Carpaţilor îşi aveau mai vechile lor relaţii ecleziastice *cu Constantinopolul*. Acest fapt a determinat rămânerea românilor şi după marea schismă (1054) *la Ortodoxie*.

Prin urmare, la data cuceririi maghiare, românii erau *cu toţii ortodocşi*, iar cucerirea nu interesa decât *o parte* a marii mase de români. Aceasta spre deosebire de sloveni, etc, care erau *cu toţii catolici* şi *integral* cuprinşi în sferele de dominaţie ale marilor puteri catolice ale vremii. În acest dublu binom - *ortodocşi/ catolici* şi *parţial/ integral* dominaţi de puterile catolice - rezidă explicaţia rezultatelor fundamental diferite pentru *Transilvania* (unde nu a putut apare o naţiune „transilvăneană") şi pentru *Slovenia* etc, unde dominaţia catolică a forjat în opt secole *naţiuni* de mentalitate şi extracţie catolică.

Cucerirea maghiară a produs totuşi modificări foarte importante în peisajul etnic, lingvistic, religios şi cultural al Transilvaniei, deturnându-i vreme de secole destinul istoric. Dar oricât de gravă şi de importantă a putut fi această deturnare, ea nu a putut împiedica menţinerea unei uimitoare unităţi etnice, lingvistice, religioase şi culturale a românilor pe ambele versante ale arcului carpatic!

Cucerirea maghiară a distrus voievodatele româneşti. Dar instituţia voievodală a fost preluată de noii stăpânitori, ea generând în timp un anumit grad de autonomie a Transilvaniei în cadrul regatului ungar. Apoi, alături de românii băştinaşi şi ortodocşi s-au stabilit (sec. XI - XIII) importante enclave maghiare, secuieşti şi săseşti, catolici cu toţii. Ierarhia feudală şi implicit sistemul elitelor politice, militare, ecleziastice şi economice ale vremii erau ermetic închise pentru necatolici. Căci pe la 1100 - 1400, *nu factorul etnic* genera drepturi sau privilegii, *ci cel religios*! Vor fi fost şi destui români care prin catolicizare (şi implicit maghiarizare) îşi vor fi făcut un culoar spre privilegiile ierarhiei feudale maghiare. Dar oricât de mulţi vor fi fost aceştia, acest proces *nu a putut disloca semnificativ masa românească ortodoxă!* Dimpotrivă, ea a rămas permanent majoritară, de atunci şi până azi. Rămas fără instituţii politice, fără drepturi şi în situaţia de paria, poporul român s-a menţinut *prin credinţa şi Biserica sa Ortodoxă*. Ortodocşii ca şi cei de peste munţi, cu o largă continuitate de teritoriu, cu o circulaţie vie, comercială sau impusă de transhumanţa pastorală, românii din Transilvania au evoluat etno-lingvistic, religios şi cultural la unison cu fraţii lor din Principate.

După cucerirea Ungariei şi Transilvaniei de către Habsburgi (1699), Viena catolică a iniţiat un proces de „catolicizare" - adesea în forme violente extreme - care a dus la formarea Bisericii Greco-Catolice între românii din Transilvania. Menită să sporească influenţa Vienei, Biserica Greco-Catolică a românilor din Transilvania a devenit în scurtă vreme una dintre instituţiile cele mai eficace pentru procesul de emancipare şi trezire a conştiinţei naţionale a tuturor românilor. Ea a conlucrat de cele mai multe ori eficace cu Biserica Ortodoxă, iar românii uniţi au fost în primele rânduri în lupta politică şi culturală românească în secolul XIX şi până în 1948.

De ce uniatismul a evoluat atât de româneşte? De ce el nu a dat satisfacţie aşteptărilor Vienei (şi poate că nici Romei!) şi a acţionat ca o veritabilă a doua Biserică Naţională, alături de cea Ortodoxă? Pe de o parte, uniatismul românesc din Transilvania nu a fost niciodată „foarte" catolic. Exceptând câteva detalii de doctrină teologică (la care mirenii sunt destul de puţin sensibili şi atenţi) şi o recunoaştere a primatului papal, în chestiunile de rit la care mirenii sunt mult mai atenţi), ea s-a păstrat destul de aproape de vechiul fond ortodox. Apoi, elitele uniţilor au aşteptat o schimbare radicală în statutul lor social şi politic ca supuşi ai Vienei, lucru care nu s-a întâmplat! Presată de revirimentul naţional al maghiarilor, Viena a preferat să facă un joc subtil pe vechea-i temă - devide et impera, şi nu a dat practic niciodată satisfacţie apelurilor uneori patetice şi disperate făcute de români la Împărat. Prin urmare, ceea ce le rămânea românilor de făcut - că erau ortodocşi, că erau uniţi - *era lupta în cadrul ideii naţionale româneşti.* De unde, o identitate de vederi în plan politic, cultural şi social nu numai între uniţii şi ortodocşii români din Transilvania, dar şi o identitate perfect superpozabilă între ardeleni, munteni şi moldoveni! Iată cum, deşi la începuturi uniţii fuseseră o creaţie a Vienei şi Romei, Biserica Unită a evoluat în plan politic, cultural şi social pe *coordonate naţionale*, adică în spiritul profund al ortodoxiei româneşti.

Toată această devenire, care acoperă două secole până la Marea Unire, a fost stimulată în plus şi de spiritul vremii: între 1821-1920 se luptă pentru şi se crează state naţionale pretutindeni în Europa. Apoi, în acelaşi sens a luptat şi antagonismul acerb al maghiarilor în relaţiile lor cu românii. Rezolvându-şi mulţumitor propiile lor probleme în cadrul dualismului, maghiarii au fost nu numai cu totul refractari oricăror concesii, ci de-a dreptul agresivi în naţionalismul lor atât de arogant: „Extra Hungariam non est vital..."

În atari condiţii, deşi în aparenţă divizaţi de apariţia Bisericii Greco-Catolice, românii au evoluat totuşi extrem de unitar în tot cursul secolului XIX şi ulterior, când s-au decis atâtea în formarea statelor naţionale pe continentul nostru.

Se înţelege mai bine acum, sperăm, de ce în Transilvania nu a putut să apară o naţiune „transilvăneană": pe de o parte, românii de acolo au evoluat la unison cu românii din Principate (şi mai apoi din Regat), pe de alta, maghiarii ardeleni au evoluat ca o parte integrantă a naţiunii maghiare, mai ales după absorbţia totală a Transilvaniei în regatul maghiar (1868).

După 1918, maghiarii au avut în România Mare cu mult mai multe drepturi decât gândise-ră ei vreodată pentru români! Si cu mult mai multe decât acorda Europa pe atunci pentru minoritarii de tot felul. Când la Alba Iulia (1 decembrie 1918) s-a vorbit despre justiţie şi administraţie în limba fiecăruia - naivă, imprudentă generozitate! - răspunsul maghiarilor a fost dur şi violent: masacre, intimidări şi apoi războiul din vara lui 1919, terminat cu ocuparea Budapestei de către Armata Română...

Cât despre „tradiţia democratică maghiară" de care fac astăzi caz atâţia, încă un detaliu: în anii interbelici România avea un regim democratic extrem de respirabil pentru toţi străinii (dovadă: eram ţară de imigrare, pe atunci!). Ungaria cunoştea dictatura lui Hothy. Şi totuşi, minoritatea maghiară şi în special elitele ei, nu s-au împăcat niciodată cu Trianonul. Reacţionari, democraţi sau comunişti, aproape în totalitate, elitele maghiare din Ardeal au practicat un naţionalism anti-românesc virulent, dorind, lucrând şi bucurându-se de (şi la) dezmembrarea României Mari! Ca şi la Budapesta, de altfel...

Ce a urmat, se ştie. Sub cele cinci decenii de dictatură (cea a „democraţilor" lui Carol, legionară, antonesciană şi comunistă), niciodată la Bucureşti nu s-au elaborat legi antimaghiare, nu s-au făcut expulzări de maghiari, demolări de sate maghiare etc. Sub Antonescu nu au existat dispoziţii antimaghiare! Sub „domnia" comunist-cominternistă, au fost deportaţi români, germani şi sârbi, *nu* şi maghiari! Dimpotrivă, după unele surse, Petru Groza a împământenit câteva mii bune de maghiari persecutaţi de Tito, pe vremea primei „schisme" comuniste! Sub aceeaşi „domnie" au existat zeci şi zeci de închisori pentru oameni (cu sutele de mii!) a căror vină era de a fi fost *români* şi anticomunişti; nu avem cunoştinţă de închisori comuniste speciale pentru...maghiari!...

Cei care s-au aşteptat ca România Mare să se dovedească „prea eteroclită" pentru a putea supravieţui, istoria le-a oferit contrariul. In cele două decenii de pace internă România Mare a înregistrat progrese culturale, economice şi sociale fără precedent. Iar aceasta,într-o Europă a tuturor crizelor explicite sau larvare, care au şi dus întregul continent la dezastrul din 1939-1945. Acest dezastru a dezmembrat România Mare şi nu substanţa ei internă! Nici unul din partidele româneşti, oricâte tare ar fi avut ele şi oricât de acerbă a fost lupta politică, *nu şi-a regionalizat activitatea sau programul!* Iar aceasta, de la naţional-ţărănişti (care tocmai de aceea au şi fuzionat!) la liberali şi de la socialişti la legionari! Cei care pronosticau pe atunci „croatizarea" Transilvaniei s-au înşelat. Cu un alt traseu istoric decât Croaţia, Transilvania românească s-a comportat întotdeauna ca o parte integrantă a naţiunii române, oferindu-i lideri naţionali de o excepţională valoare şi ţinută.

Aşadar, după această paranteză istorică, e clar că „frontiera catolică", aşa cum este ea „trasată", mai mult complică decât poate rezolva. Cum va arăta Europa de mâine, nu ştim; şi nici până unde. Dar atari abordări redeschid mai vechea cutie a Pandorei (frontierele de stat) şi compromit pacea Europei - cum o vedem acum în fosta Jugoslavie - şi, deloc exclus, însuşi viitorul Europei; că va fi ea una „unită", că va fi ea una „a patriilor", cum ni se pare mai cuminte. Introducând atât de hazardat - şi am văzut argumentat (sperăm) de ce - şi Transilvania în acest concept,autorii ei împuşcă mai mulţi iepuri dintr-un foc: oferă(!) Europei o frontieră naturală pe Carpaţi, Vaticanului îi redau o zonă de „tradiţională" influenţă, iar Ungariei visul ei de după Trianon! Preţul?! Raportul cost/ beneficiu?! Puţin contează - preţul îl vor plăti cei din respectiva zonă. O vedem atât de clar la Sarajevo... Si chiar dacă cinismul nu va merge până acolo, acest concept a oferit un teren nou şi mult mai subtil, u... punct nou de abordare mult mai „modern"... mult mai adecvat, pentru *iredentă* ş... *revanşe*! Si e deja enorm, *inacceptabil*!

Pe această temă s-a brodat destul... demagogie. Şi de tip „naţionalist", dar ş... să-i zicem, democrat.

În fond ce vrea Ungaria? Ea vrea recuperarea Transilvaniei şi mutarea actualei frontiere pe Carpaţi. Orice alt... premiză, pentru noi, românii, este şi greşit... şi plină de primejdii. Ne-o spune experienţa istorică; ne-o spune politica d... azi a Ungariei. Ea refuză recunoaşterea c... definitivă a actualei frontiere. Ceea ce ... foarte grav şi deja în afara oricăror uzanţ... oficiale la Bruxelles şi Strasbourg! Atunci... Ce va fi fiind în mintea democraţilo... „convinşi" de la noi, nu ştim; dar să n... priceapă ei că pe atare cale nu se poat... ajunge la inima omului de jos?! Chestia c... „inviolabilitatea frontierei" pe care ne-... promite domnul Horn - acum la frâne... Ungariei, ni se pare ipocrită... Inviolabilitatea nu face decât să deplaseze... terenul schimbării frontierei de la ce... „tradiţional" al războiului, la cel al dictatul... politic. Am trăit-o!

Principalul argument per a contrario a... iluzionaţilor de tot soiul - din ţară dar ş... de aiurea - este: „şi ce să facă Ungaria c... şase milioane de români în propiile... frontiere?"... Pueril şi ridicol; tragic ş... periculos mod de a vedea! Se uită două... lucruri! Unu: că opt secole ungurii s-au... acomodat - prin dominaţie şi maghiarizare... cu minorităţile ce-i depăşeau pe e... numeric! Si doi: că dacă azi obiectivul este... acelaşi ca în anii '20-'30 - Munţii Tatra (di... Slovacia), Munţii Matra (din Ungaria) ş... Carpaţii (de la noi), stilizaţi de altfel în ce... trei petale ale lalelei UDMR - *strategia este... alta.* Paşii spre acest obiectiv sunt alţi... autonomia maghiară - autonomia... Transilvaniei -Transilvanie independentă... Autonomie maghiară, via drepturile omului... via „drepturile colective", via autonomie ş... descentralizare locală, via demilitarizarea... poliţiei, via neputinţa actualei clase politic... şi a şantajului occidental, via inerţia une... societăţi dominate de grija zilei de mâine!... Un singur lucru se moşteneşte de le Horthy... în această strategie; adaptarea metodei ş... propagandei filo-maghiare şi anti-româneşt... spiritului dominant al vremii. Sub Horthy... totul se făcea în coloratură nazi-fascistă... rasă, drepturi istorice, fondatori de stat... aliniere la Roma şi Berlin, Azi totul se fac... în coloratură democrat-europeană... drepturile omului, protecţia minorităţilor... statul de drept, orientarea spre Uniunea... Europeană şi NATO. Pe şleau: unde vo... ajunge toate aceste principii, toate aceste... instituţii de prim rang, care va ... credibilitatea lor, viitorul lor, dacă ele se vo... lăsa manipulate chiar în aşa hal?... Exagerăm?! Priviţi la cele din Bosnia... Drumul într-acolo a fost pavat cu astfel d... principii, abil, denaturat şi lozincar... promovate de cei interesaţi. Iar ieşirea d... tunelul bosniac nu este - nici după doi ani... la îndemâna venerabilelor NATO, UEO... Uniunea Europeană, ONU. La îndemân... lor ar fi fost *să nu se intre*! Vor ave... înţelepciunea toate aceste instituţii să-... revizuiască conceptele, instrumentele... paşii viitori prin prisma erorilor grav... comise cu prilejul decupajului jugoslav... Sau iluzionaţi de noile utopii de sfârşit d... veac, vor acţiona ca şi până acum... plimbându-se printr-o Europă Răsăritea... pe care nu o cunosc şi nici nu au pr... iubit-o vreodată, ca o turmă de elefa... însetaţi într-un depozit de oale?...

Dr. Corneliu Dil...

Discurs de recepţie la Academie: dl. Vladimir Trebici

Membru corespondent din 13 noiembrie 1990 şi titular din 10 noiembrie 1992 al Academiei Române, Domnul Vladimir Trebici şi-a rostit discursul de recepţie în Academia Română la data de 16 aprilie 1994.

Tematica abordată însemna o dublă recuperare: în primul rând a unui concept - cel de *geopolitică*, arestat şi trecut la index de ocupanţii comunişti de după 1944, şi, în al doilea rând, a unui mare cărturar român - Anton Golopenţia, reputat statician, sociolog şi geopolitician român.

După o prezentare a evoluţiei conceptului de geopolitică după al cel de al doilea război mondial, legătura cu Anton Golopenţia s-a făcut aproape de la sine, căci astăzi, părerea unanimă a specialiştilor indică subordonarea geopoliticii la ştiinţele sociale. Este tocmai opinia pe care Anton Golopenţia o lansase deja în perioada interbelică prin articolele sale consacrate acestei problematici. Conceptul de geopolitică este astfel adus în aula Academiei cerându-şi de acum înainte analize şi exegeţi pe măsură.

Cum arăta în cuvântul său distinsul academician Vladimir Trebici, soarta lui Anton Golopenţia - unul dintre reprezentanţii cei mai iluştrii ai generaţiei sale - a fost dramatică. După o remarcabilă carieră universitară, după ani director în cadrul Institutului Social Român sau după activitatea strălucită pe care a depus-o în slujba României în calitate de expert statistician atât la arbitrajul de la Viena cât şi la Conferinţa Păcii de la Paris, Anton Golopenţia este arestat în 1950, aruncat în închisoare fără judecată, iar după 18 luni de închisoare moare în detenţie. Abia în 1974 familia izbuteşte să afle, cu relativă certitudine locul înmormântării sale: Cimitirul din Comuna Jilava. Discursul recuperator al Domnului Trebici se va constitui sperăm, în semnalul pentru reeditarea operei marelui sociolog şi geopolitician român.

La manifestare a participat şi doamna Sanda Golopenţia, fiica marelui om de ştiinţă, actualmente cercetător la o Universitate americană.

Domnul Vladimir Trebici, cunoscut ca demograf, sociolog şi statistician atât în ţară cât şi peste hotare este autor de cărţi, broşuri, capitole din lucrări (50), contribuţii la diferite volume (60), articole şi studii (320), recenzii şi cronici ştiinţifice (120), comunicări la sesiuni ştiinţifice (140), volume traduse (10). Este licenţiat al Facultăţii de Filozofie şi Litere din Cernăuţi (1933-1938) şi al Facultăţii de Drept (1939). A activat şi în învăţământul superior, a fost membru al Comisiei Naţionale de Demografie, a făcut parte din diverse delegaţii oficiale ca expert în probleme de statistică şi demografie. Figurează în „The International Who's Who" 1988-1990 (Londra). În prezent lucrează la „Istoria populaţiei României", o monografie de mari dimensiuni însoţite de un „Vocabular de demografie " şi la o „Istorie a Bucovinei". Este Preşedinte de Onoare al „Societăţii pentru cultura şi literatura română în Bucovina".

Silviu Rareş

Impostori în manualele de şcoală: Ovid. S. Crohmălniceanu

Dacă vom căuta vreun punct de legătură între activitatea instituţiilor de cultură româneşti înainte şi după decembrie 1989, acesta va fi - cu siguranţă - *promovarea consecventă a celor care au contribuit decisiv la instaurarea „culturii de ocupaţie" în România.* Un exemplu pregnant: manualul de literatură română pentru clasa a XII-a, ediţia 1993, în care apare un capitol inedit, consacrat criticii literare de după cel de al II-lea război mondial. Între „cei mai influenţi" îl aflăm pe Ovidiu S. Crohmălniceanu, „o voce autoritară", despre care ni se spune că, citâm, *„a elaborat monografii (atinse într-o oarecare proporţie de ideile restrictive ale vremii) despre Liviu Rebreanu (1954), Tudor Arghezi (1960), Lucian Blaga (1963)".*

Imaginea criticului a fost însă serios protejată, prin omiterea deliberată a lucrării *Pentru realismul socialist* (1960), fundamentală pentru că prezintă programul teoretic al activităţii critice nu doar al autorului, ci şi al unei întregi direcţii devastatoare pentru cultura română. Erau brigăzile de comisari roşii ce acţionau în deceniile 6 -7. Programul se rezumă în fond la „exemplul literaturii sovietice" care trebuie urmat neabătut, sub îndrumarea partidului comunist şi a clasicilor marxism-leninismului, scriitorii având „sarcina" de a-i susţine pe „oamenii muncii din patria noastră... în munca şi lupta lor eroică pentru construirea socialismului".

Monografiile consacrate diferiţilor scriitori urmăresc îndeaproape această grilă, astfel că, despre Blaga bunăoară, Ovidiu S. Crohmălniceanu scria că „are o viziune arhaizantă şi fixistă a satului românesc", filosofia sa nefiind decât „o variantă a formelor de automistificare". În concluzie „opera lui Blaga nu se salvează în întregime din ruinele lumii de ieri", mai ales că ea a „furnizat premisele gândirii unei întregi generaţii de eseişti şi publicişti, care, începând cu Vasile Băncilă, Mircea Eliade, Ernest Bernea şi terminând cu Emil Cioran au devenit la noi promotorii fascismului".

A fost uitată de asemenea contribuţia criticului (alături de Ion Vitner - alt comisar de renume!) la elaborarea manualelor de isoria literaturii române pentru liceu, în ediţii apărute între anii 1953-1960, care se înscriu în acelaşi program, un program în cel mai pur stil kominternist. Cu o influenţă mult sporită de data această prin faptul prezentării în şcoli, el exprimă la vârf linia oficială, care avea drept proiect desfigurarea culturii şi literaturii române.

Aşa că, doamnelor şi domnilor, autori ai actualului manual, „ideile restrictive" n-au marcat „într-o oarecare proporţie" volumele şi articolele criticului: ele reprezintă esenţa scrierilor lui Ovidiu S. Crohmălniceanu, scrieri puse în slujba a orice, numai în slujba literaturii române nu!

O întrebare nu poate fi evitată: cine sunt cei care infectează în continuare cu minciuni manualele şcolare româneşti?

Sandra CRISTEA

Domnul George Uscătescu la Bucureşti

În 1991, unul dintre cei mai prodigioşi intelectuali contemporani ai continentului nostru, Domnul George Uscatescu, îşi exprimase dorinţa să predea un curs studenţilor Facultăţii de Istorie a Universitaţii Bucureşti. Ce probă mai semnificativă pentru dezastrul abătut asupra culturii române, decât că atunci, o Zoe Petre oarecare, proaspăt unsă în funcţia de decan, şi-a permis să refuze oferta generoasă a marelui profesor? Replica a fost brutală şi în spiritul „democratic" instaurat în cultura română după decembrie 1989: „Legionarii nu au ce căuta în Universitate!" Titularul catedrei de teoria culturii şi estetică generală a Universităţii din Madrid - catedră ce aparţinuse, înaintea sa, lui Eugenio D'Ors şi Ortega Y Gasset - posesorul a două doctorate obţinute în ţară - Filosofie şi Litere (1941) şi Drept (1943) - autorul a peste 80 de volume şi laureatul Premiului Uniunii Latine din Paris (1957), al Premiului Unităţii Europene (1964), al Premiului Naţional de Literatură al Spaniei (1970), nu-şi găsea loc în Universitatea Bucureşteană. Era momentul în care culturnicii post-revoluţionari se năpusteau hulpavi în jilţurile instituţiilor culturii româneşti. Procesul a fost dus între timp până la capăt.

Domnul George Uscătescu este acum persoana *non grata* pentru Televiziunea Română, iar aşa - zisele reviste de cultură, excitate la maxim în faţa oricărui tembel deznaţionalizat şi venit aici să dea lecţii „europene", nu suflă un cuvânt despre prezenţa domniei sale în ţară.

Întâlnirea Domnului Uscătescu cu publicul de la Sala Dalles - aici contribuţia organizatorică a Doamnei Ileana Boeru a fost determinantă - a devenit astfel una „de familie". O întâlnire într-o atmosferă caldă în care s-a discutat liber, s-au pus întrebări, s-au făcut destăinuiri şi de o parte şi de alta. Vorbind despre destinul culturii româneşti, în fond tema principală a dezbaterii, domnul George Uscătescu a început firesc cu revista ...„Destin", superbă realizare a exilului românesc, iniţiată în 1951 de domnia sa, publicaţie ce a strâns în jurul ei nume fundamentale ale diasporei româneşti: Mircea Eliade, Grigore Gafencu, Pamfil Şeicaru, Constantin Brăiloiu etc. Meritul ei principal stă poate în replica decisivă dată acelor emigranţi ce-şi asumau pentru sine întreg destinul politic şi cultural al României, pe de o parte, şi în încrederea nelimitată, susţinută sistematic, în viitorul poporului român şi al culturii române. A fost de fapt proiectul ei principal.

Acesta este mesajul ce a răzbătut şi la capătul întâlnirii de la Sala Dalles, fie că discursul venea de la Domnul George Uscătescu, fie din partea scriitorului Paul Anghel sau profesorului Paul Alexandru Georgescu, partenerii principali ai marelui profesor.

La sfârşitul întâlnirii s-a oferit participanţilor primul număr al revistei „Paideia", publicaţie a Universităţii Populare din Bucureşti, viitorul număr a acesteia urmând să conţină un amplu interviu cu Domnul George Uscătescu.

Pavel Mureşan

CORIOLAN MATEI
O autobiografie neterminată

L-am regăsit cu greu, în Bucureşti, acum trei ani. Îl văzusem pentru ultima oară cu vreo 55 de ani în urmă, în ajunul dezlănţuirii marei urgii. Venise la sediul Legiunii, în str. Gutenberg, pe la finele lunii Martie 1938, cu Ion Banea, pe atunci şeful Ardealului Legionar, şi cu alţi câţiva clujeni.

Ca răspuns la ucazurile samavolnice ale regimului dictatorial instaurat în ţară, Căpitanul dispusese încetarea oricărei activităţi legionare şi aştepta el însuşi ceea ce avea să urmeze. Ei veneau să-i aducă mărturia dragostei lor şi a devotamentului lor neclintit. Pe feţele lor se putea citi îngrijorarea pentru ceea ce pregăteau regele Carol al II-lea şi uneltele lui.

Cu statura lui impunătoare, Coriolan domina acel mic grup. Pe chipul lui, acea îngrijorare apărea parcă şi mai sumbră: expresia serafică de blândeţe, bunătate şi credinţă a acestui munte de om, a acestui om de ştiinţă, profesor, matematician, expresie care după zicala românească era „oglinda sufletului" lui, era şi ea umbrită. Aşa mi-a rămas în minte Coriolan şi azi după atât de lungă vreme.

În perioada turbure a anilor 39-40 nu l-am întâlnit, ştiu însă că rămăsese apropiat de persoana lui Radu Mironovici, unul din întemeietorii Legiunii, de care-l legau afinităţi de structură sufletească.

Pe bătrânii supravieţuitori ai vremii lui Corneliu Codreanu, distinşi de el cu grade legionare în anii de lupte şi de prigoane de sub guvernele zise democrate, bătrâni a căror soartă a fost să îndure infernul comunist, i-am găsit neclintiţi pe linia spirituală a învăţămintelor lui.

Cei care am trăit cinci decenii, sau o bună parte din ele, în lumea liberă, cu vicisitudinile şi tentaţiile ei generatoare de slăbiciuni, nu putem decât să ne înclinăm cu respect şi umilinţă faţă de fidelitatea lor exemplară.

Trebuie totuşi să spun că, pentru mine, cel mai impresionant personaj pe care l-am întâlnit în România de astăzi a fost Coriolan Matei.

Trăia într-o sărăcie extremă, absolut singur, fără nimeni în juru-i care să-i fie de vreun ajutor. L-am găsit într'o minusculă încăpere întunecoasă - aproape o celulă - fără altă lumină decât un ochi de geam într'un colţ, dând spre o curticică interioară. Lumină care de altfel nici nu i-ar fi fost de mare ajutor, dată fiind vederea foarte redusă a ochilor lui.

De cele câteva ori când l-am putut vizita în acest scurt răstimp şi, mai apoi, în întrunirile pe care le-am avut cu ceilalţi (grade legionare ale Căpitanului), Coriolan s'a afirmat cu dârzenie şi claritate pe linia trasată de Căpitan. Poziţie care, bine înţeles, era şi a celorlalţi. A tuturor celorlalţi.

* * *

Pregătind actualmente o serie de răspunsuri la întrebări ce mi s'au pus de către mulţi tineri din România, aveam nevoie - printre altele - de o scurtă biografie a lui Coriolan Matei. L-am rugat pe un camarad din Bucureşti să-i ceară chiar lui câteva date personale.

În mod neaşteptat, l-a găsit grav bolnav, în pat, şi bine înţeles tot atât de singur ca întotdeauna.

Vorbea cu mare greutate. Or, abia acum câteva săptămâni îl găsisem în plină vigoare intelectuală şi clarvăzător al problemelor de azi ale neamului românesc.

Iată ce s'a putut nota din cele spuse de el în frânturi de fraze:

„Născut în Mai 1905 în comuna Corunca, judeţul Mureş, unde am făcut 5 ani de şcoală primară, care era maghiară, şi de unde m-am mutat în oraşul Târgu Mureş, apropiat de satul meu. Am continuat acolo la liceul maghiar romano-catolic, unde au urmat şi tata şi bunicii mei. Am trecut apoi la liceul din Şimleul Silvaniei, unde majoritatea erau evrei.

Cu România mare, am trecut la liceul românesc din Târgu Mureş, pe care l-am absolvit în 1924. Între timp, urmărisem şi cu evenimentele cu Bela Kuhn.(*)

Am urmat un an pregătitor la Scoala Politehnică din Timişoara. În anul 1927 serviciul militar la Craiova. Între timp am absolvit la matematici la Cluj, la Universitate.

Am făcut parte din Comitetul studenţesc al Universităţilor.

Am uitat să spun că în 1925 am luat parte la întâlnirea Căpitanului la Iaşi, mergând apoi cu Doamna Ghica la Ungheni, unde am lucrat la grădinărie.

Ca profesor de matematici am activat la Ludoş şi Baia de Arieş."

...(Întrerupere. Se exprimă anevoie...)

„În perioada omorârii lui Duca, în Decembrie 1933, am fost arestat cu...."

Din acest moment, Coriolan nu a mai putut continua. Rostea cuvinte neînţelese.

E lăsat să se odihnească, urmând a relua a doua zi.

A doua zi Coriolan se stinsese.

La înmormântarea lui au venit câţiva camarazi. Nu au avut cu ce să-i cumpere un loc de mormânt: Coriolan a fost incinerat. S-a dus în lumea drepţilor cu aceeaşi sărăcie în care a trăit.

Si noi, cei rămaşi, nu mai putem nici măcar rosti fără strângere de inimă creştinescul „să-ţi fie ţărâna uşoară". Iar chipul lui, cu o frumoasă barbă de patriarh, care s'ar fi cuvenit să apară alături de acest text, nu-l va mai vedea nimeni, fiindcă nici unul nu ne-am învrednicit să-l reţinem într'o fotografie.

Sic periit summa Coriolani imago quoque...

Le va fi oare dat camarazilor, câţi mai sunt din anii Legiunii lui Corneliu Codreanu, să amintească împrejurări şi locuri unde l-au cunoscut pe Coriolan Matei şi fapte legionare ale lui? Sau se vor stinge şi aceste amintiri? Eu l-am cunoscut doar în anii 1936-1938, când era şeful legionar al judeţului Mureş, mâna dreaptă a lui Ion Banea şi legionar foarte apreciat de Căpitan. Fusese şi el acuzat şi achitat cu ceilalţi în procesul Duca (5 Aprilie 1934).

Sub regimul comunist, a avut o lungă serie de condamnări la închisori, lagăre de muncă, Bărăgan etc., cu arestările respective. Simpla lor înşiruire spune destul de mult: 15. 05. 1948 (2 ani), 15. 08. 1951 (2 ani), ... 1953 (1 an), 8. 6. 1954 (1 an), 20. 6. 1955 (supliment 2 ani), 12. 8. 1958 (5 ani). Eliberat la 12. 8. *1963*!

Este destul de improbabil că acest calvar va fi descris vreodată. Ca şi al atâtor alţi legionari de frunte.

Dar se va înscrie desigur undeva, Acolo Sus, toată viaţa pământească în adâncă credinţă creştină a lui Coriolan, pe răbojul veşniciei.

* * *

După evocarea memoriei lui Coriolan Matei şi sub impresia vie a vieţii şi a morţii lui, am căutat să aflu din ce mediu s-a născut acest fiu ales al neamului românesc. Care-i sunt rădăcinile. Şi iată ce am putut afla.

Coriolan Matei era fiul Protoiereului Stavrofor *Partenie Matei* (1878-1975) care a servit ca preot în comuna Coronca timp de 70 de ani şi a asigurat protopopiatul pentru 12 comune din jur. Deşi a avut mult de suferit sub stăpânirea maghiară, a reuşit să construiască o biserică nouă în 1912. Dar a iertat totul, păstrând până la sfârşitul vieţii cele mai omeneşti raporturi şi cu foştii asupritori.

Bunicul lui Coriolan, *Teodor Matei*, era preot ortodox, iar străbunicul lui, *Nicolae Matei*, iobag din comuna Haropea (lângă Cetatea de Baltă), a fost martirizat împreună cu alţi şapte ţărani pentru că făcuseră transporturi pentru oastea lui Iancu. Iobagul Nicolae, cu ceilalţi şapte ţărani români şi cu o femeie, Maria, nepoata protopopului Trâmbiţaş din Târgul Mureş, au fost căsăpiţi cu topoarele şi aruncaţi în Mureş, de pe un pod.

Coriolan avea în sânge însuşirile strămoşilor lui, vajnici luptători ardeleni împotriva stăpânirii străine şi, prin tradiţia familială şi harul Domnului, aceeaşi temeinică trăire creştină.

Duiliu SFINŢESCU

(*) Acest punct se referă la ameninţarea Ardealului de către trupele guvernului comunist din Ungaria (1919), alungat de armata română a generalului Traian Moşoiu .

Dicționar teologic

Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române pune la dispoziția cititorilor din România lucrarea esențială a Preot Prof. Dr. Ion Bria, „Dicționar de Teologie Ortodoxă", lucrare tipărită cu binecuvântarea Prea Fericitului Părinte Teoctist - Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române.

Publicat într-o primă ediție în 1981, ediția a II-a a dicționarului (1994) se prezintă într-o versiune adăugită prin abordarea unor noi arii teologice, prin adăugarea a noi subiecte și extinderea unor teme cuprinse în ediția anterioară. Un merit incontestabil al lucrării îl constituie prezentarea, fie și succintă a „curentelor, mișcărilor și denominațiunilor creștine cu care teologii ortodocși vin în contact într-o societate pluriconfesională și plurireligioasă".

Dincolo de discuțiile sau comentariile specialiștilor, bine venite și de această dată, dicționarul va fi un reper incontestabil ce vine în întâmpinarea cererii crescânde de carte teologică resimțite astăzi în România. Cuvintele marelui teolog Preot Profesor Dumitru Stăniloaie sunt un veritabil certificat de garanție al lucrării: *„Lucrarea Părintelui profesor Bria este un fel de compendiu al dogmaticii creștine ortodoxe, organizat alfabetic... Tratarea multor teme a produs adevărate studii ce se disting prin amploarea informației și prin finețea analizelor. În ele regăsim pe teologul remarcabil ce s-a impus prin numeroase studii publicate în revistele teologice române și în limbi străine. Din lucrare respiră un duh autentic bisericesc și ortodox, căci explicarea fiecărui termen se încoronează cu un text din Sfinții Părinți sau din rugăciunile și cântările Bisericii. Ea e menită astfel să apropie sau să alipească sufletește și mai mult, de practica vieții comunitare a Bisericii, pe cei ce o citesc".*

Luana BRAIA

Ileana Minculescu:

IISUS DIN NAZARET

Editura Destine, București

„Iisus din Nazaret" este încă o carte despre Iisus, „cel mai mare geniu religios care a trăit vreodată", după caracterizarea istoricului Ernest Renan. Prin Iisus s-a restabilit legătura inițială și firească dintre om și Dumnezeu, iar consecințele sunt incomensurabile pentru întraga omenire, Iisus nu a fost doar un geniu și un profet, El a fost FIUL LUI DUMNEZEU și prin însăși viața și faptele LUI pe pământ a și demonstrat acest lucru. Stiind despre sine că este singura cale a oamenilor spre o relație cu DUMNEZEU, sursă de iertare a păcatelor și mântuire, IISUS HRISTOS a acceptat jertfa tocmai pentru a oferi omenirii această imensă șansă, consecința fiind credința în învierea LUI și deci primirea LUI ca DOMN și MÂNTUITOR. Cartea își propune să demonstreze într-un limbaj direct, cu rigoare științifică, faptul că IISUS DIN NAZARET nu a fost nici rătăcit, nici impostor, ci exact ceea ce a fost: FIUL LUI DUMNEZEU. Sunt puse în discuție aspecte esențiale și delicate în același timp ce apar întotdeauna când se pune întrebarea „cine este IISUS?"și anume: atitudinea științei față de această problemă, veridicitatea documentelor NOULUI TESTAMENT, profețiile VECHIULUI TESTAMENT, faptul ÎNVIERII LUI IISUS, relația apostolilor cu EL, precum și sacrificiul acestora, personalitatea lui Pavel din Tars. Această carte nu este o simplă prezentare a personalității lui IISUS, ci o mărturie incontestabilă a misiunii acestuia pentru destinul tuturor oamenilor. Pictorița ILEANA MINCULESCU, din Suedia, una dintre cele mai importante autoare contemporane de literatură apologetică, prezintă în finalul cărții fapte ce i-au schimbat ei însăși viața din momentul în care l-a primit pe IISUS. „IISUS DIN NAZARET" este o carte care se adresează în egală măsură tuturor categoriilor de oameni: tineri sau vârstnici, credincioși sau liberi cugetători, intelectuali sau nu. După două milenii de istorie, IISUS DIN NAZARET ne apare ca DOMN al tuturor valorilor morale, într-o lumină eternă, lumină ce în loc să-și fi estompat în timp strălucirea, a devenit din ce în ce mai puternică.

IUNIE - CIREȘAR (30 zile) - ziua 15 ore, noaptea 9 ore

1 M Sf. Mc. Iustin Martirul și Filosoful; Sf. Iustin și Fira
† 2 J Sf. M. Mc. Ioan cel Nou de la Suceava. Cuv. Nichifor Mărturisitorul
3 V Sf. Mc. Luchilian, Ipatie, Paul și Paula
4 S Sf. Ierarh Mitrofan, Sf. Mc. Zotic, Atal, Camasis și Filip de la Niculițel
5 D [illegible]
[illegible]
6 L Cuv. Visarion și Ilarion cel Nou; Sf. Mc. Ghelasie și Eusebiu
7 M Sf. Mc Teodot, Episcopul Ancirei; Sf. Mc. Zenaida și Sebastiani; Cuv. Anton
8 M Aducerea moaștelor Sf. Mc. Teodor Stratilat; Sf. Martiri Nicandru și Marcian
9 J [illegible]
10 V Sf. Mc Timotei și Alexandru; Sf. Mc. Antonia
11 S Sf. Apostoli Vartolomei și Varnava
12 D [illegible]
[illegible]
13 L Sf. Mc. Achilina; Sf. Trifilie, Ep. Levcosiei din Cipru
14 M Sf. Prooroc Elisei; Sf. Ierarh Metodie, Patriarhul Constantinopolului
15 M Sf. Prooroc Amos; Sf. Mc. Isihie
16 J Sf. Tihon, Ep. Amatundei; Sf. Mc. Marcu Episcopal
17 V Sf. Mc. Manuil, Savel și Ismail
18 S Sf. Mc. Leontie și Ipatie (*Sâmbăta Morților - Moșidevară*)
19 D [illegible]
[illegible]
20 L [illegible]
22 M Mc. Eusebie, Zenon și Zina (*Harți*)
23 J Sf. Mc. Agripina; Sf. Mc. Aristocle
24 V [illegible]
25 S [illegible]
26 D [illegible]
[illegible]
27 L Cuv. Samson primitorul de străini; Sf. Mc. Anect. *Începutul postului Sf. Apostoli Petru și Pavel*
28 M Aducerea moaștelor Sf. Chir și Ioan; Sf. Mc. Papia
†29 M Sfinții Apostoli Petru și Pavel (*Dezlegare la pește*)
†30 J Soborul Sf. 12 Apostoli; Sf. Ierarh Ghelasie de la Râmeț

P.S. Cartea a fost lansată în ziua de marți, 10 mai 1994, în amfiteatrul Facultății de Teologie din București, în prezența unui numeros public, alcătuit din studente și studenți de la amintita facultate, reprezentanți ai Patriarhiei din București, din profesori scriitori și ziariști.

Despre carte au vorbit: preot prof. univ. dr. RADU DUMITRU, prodecan al Facultății de Teologie, prof. univ. dr. doc. DAN SMÂNTÂNESCU, profesoara de limbi clasice FELICIA EUGENIA MUNTEANU, prof. IONEL PROTOPOPESCU și magistratul COSTIN MONEA, președintele societății culturale „LUCIAN BLAGA" din București.

Prof. Ionel Protopopescu

CONFRUNTAREA SECOLULUI XX: NEW AGE (III)

Fenomenul New Age-ului a stat de la primele numere în atenția Mișcării. Primele atitudini publice cu privire la unele aspecte ale New Age-ului au aparținut publiciștilor noștri. Amploarea și complexitatea lui îl recomandă drept unul dintre fenomenele cele mai importante ale sec. al XX-lea. Evoluția și multitudinea de forme pe care le-a dobândit acesta favorizează însă interpretări unilaterale sau concluzii pripite și simplificatoare. Materialele pe acestă temă publicate în revista noastră au abordat cu precădere anumite fațete și au accentuat anumite semnificații ale fenomenului new-age-ist. O abordare mai amplă, încercând să surprindă diversitatea direcțiilor de manifestare, se impune astfel cu necesitate.

Analiza ce urmează ne propune o nouă perspectivă, mult mai cuprinzătoare asupra „marii confruntări a secolului al XX-lea" –fenomenul New-Age.

Materialul, prezentat în serial, este structurat după cum urmează:

1. Ce este New-Age-ul?
2. Erele spirituale
3. Era creștină și manifestările anticristice
4. Eclesia
5. Cicluri new-age-iste
6. Al treilea New-Age
7. Omul cu vasul de apă
8. „Învățătura" vărsătorului. Decreștinarea cosmologiei
9. Teologie și cosmologie. Însemnătatea creștinismului țărănesc
10. „Golirea" Bisericii
11. Dislocarea popoarelor
12. Noua Eră și calendarologia creștină

5. CICLURI NEW AGE-ISTE

Caracteristica New Age-ului, ca tehnică noologică, ține nu atât de faptul că reprezintă o mișcare spirituală de „trezire" a unor experiențe „uitate", a unor culturi ce păreau definitiv părăsite, ori că permite recuperarea unor energii și simboluri ignorate în cadrul și de către raționalismul european, cât mai ales de faptul că New Age-ul pretinde a fi o „nouă religie" și o nouă Cale de mântuire universală. Nu vom pune în discuție *„conținuturile" culturale și spirituale* ale New Age-ului, cât mai ales *filosofia și teologia* sa, tentativa canalizării acestor conținuturi, atât de variate și unele foarte valoroase, într-o direcție agresivă de formidabile proporții, al cărei vector de bază este *anticreștinismul.* Eroarea criticii New Age-ismului constă în confundarea celor *două planuri.* Ca mișcare spirituală de mari proporții, New-Age-ul nu poate fi ignorat, chiar dacă poate fi contestat. Noua sociologie a rețelelor, psihologia transpersonală, științele noologice care au înflorit în cadrul acestei mișcări etc. sunt toate experiențe valoroase. Filosofia, teologia și politicile new age-iste, de profundă orientare anticristică, universalistă și ocultistă, reprezintă însă, după opinia noastră, o tentativă de deturnare a fenomenului, de aservire și manipulare periculoasă a unei ample mișcări spirituale.

Ne vom referi, în continuare, la sensul anticreștin al filosofiei și politicilor New Age-iste, nu înainte de a preciza că această nouă spiritualitate a debutat totuși sub semnul unei filosofii creștine, în perioada interbelică și că una dintre culturile cu o formidabilă contribuție în această direcție a fost cultura română interbelică prin personalități și grupări extraordinare, precum „Gândirea", Nae Ionescu, Mircea Eliade, Constantin Noica, Nichifor Crainic, Părintele D. Stăniloae etc. În context european, trebuie menționat, în cadrul noii mișcări, grupul *Eranos* din Elveția, care a adunat mari personalități ale Europei deceniilor 5 și 6.

Noi credem, așadar, că se poate vorbi despre trei perioade în evoluția noii manifestări spirituale cunoscută sub denumirea de New Age:

a) perioada interbelică, o perioadă care a impus mari figuri românești;

b) perioada intermediară, având în centru grupul Eranos de la Ascona;

c) perioada relansării, dominată de vechile și noile sincretisme, de apariția fenomenului aservirii și manipulării mișcării în numele unei *filosofii și teologii anticreștine,* uneori foarte răspicate.

Critica pe care o facem New Age-ului se referă, așadar, numai la cea de-a treia perioadă a acestei mișcări spirituale. O vom denumi „perioada celui de-al treilea New Age", pentru a o distinge de celelalte forme și stadii ale sale.

6. AL TREILEA NEW AGE

Caracteristica dominantă a celui de-al treilea New Age constă în tentativa separării unor energii spirituale și a unor simboluri primordiale de Biserica și modul de viață creștine. Aceasta este totuna cu o a doua răstignire a lui Iisus Hristos și de aceea vom grupa asemenea experiențe într-o clasă specială pe care o vom denumi cu o sintagmă poate cam prețioasă: „noomorfozele celei de-a doua Răstigniri" (nous = spirit, morphein = formă). Acestea pot fi examinate în lumina „morfologiei experiențelor spirituale de consimțire la Răstignire".

Adepții filosofiei anticreștine din cadrul New Age-ului vor încerca să convingă lumea că „era creștină" s-a încheiat și Iisus Hristos „a murit". În locul creștinismului, ei vin să promită o nouă salvare, năzuind astfel să scoată lumea din forma creștină de existență. Adepții Erei Vărsătorului, cum își mai spun cei ce aderă la filosofia New Age-ului, își propun să-l „alunge" pe Dumnezeu-Fiul din Cosmos (mai precis din vizuinile cosmologice), din sufletul popoarelor, din istorie și astfel să „golească" Biserica.

Ce înseamnă alungarea lui Iisus Hristos din Cosmos? În esență, acest proces se reduce la regândirea cosmologiilor, printr-o speculație de tipar astrologic, ale cărei concluzii sunt acelea că Iisus Hristos și deci *creștinismul* reprezintă doar simbolul și corespondentul unui „ciclu astronomic" și anume al acelui ciclu aflat sub puterea *Constelației Peștilor.*

7. OMUL CU VASUL DE APA

Parcurgerea întregului zodiac se desfășoară, spun astrologii New Age-ului, într-un interval de 26.000 de ani și tot la 2160 de ani se trece dintr-o constelație în alta. Actualmente, ne-am afla, susțin ei, în tranziție din Zodia Peștilor spre Zodia Vărsătorului, ceea ce ar fi totuna cu o intrare în zodia holistică. Astrologia new-age-istă susține că fiecare nouă constelație deschide un alt interval de experiențe spirituale. De exemplu, în Era Taurului au apărut prima carte a lui Moise și toate celelalte „Biblii" mari ale omenirii (Popol Vuh, Vedele, Upanișadele etc.) și tot acum apar societățile agrare etc. Era Vărsătorului va iniția reintegrarea holistică, va răsturna procesul cartezian de „alienare raționalist-secularistă", va anula economia „eticii protestante" și-va iniția economia „new age-ului", va reanima ceea ce a fost numit cămin, patrie, natură; „paradigma rațiunii burgheze" se va destrăma, iar „programa [...]ea carteziană" responsabilă pentru „deficitul de sens al ființei conștiente", care a marcat „era raționalismului secularist" va lăsa locul unui proces de redescoperire a „imaginilor lăuntrice" și de restabilire a rolului „tehnicilor mitologice" în cadrul unei noi paradigme a holismului din Grădina Eden.

(Reamintim încă odată că New Age-ul înseamnă o uriașă acumulare de *puteri spirituale* pe care pot să pună stăpânire organizații, „societăți", grupuri, etc. De aceea, analiza New Age-ului trebuie să se facă fără iluzii, dar și cu toată seriozitatea.)

Să reținem, deocamdată, că, în viziunea new age-istă, „erele noi" (new ages) aduc uri[...] schimbări. Apar noi forme liturgice, [...] sisteme social-politice, etosuri noi, conce[...] noi, etc. Actuala trecere din Era Peștilor în [...] Vărsătorului ar urma să aducă o schimbare [...] paradigmă, care include „evenime[...] revoluționare" de tipul apariției „mari[...] învățători" eonici ai omenirii. În [...] Berbecului s-a născut marele învăță[...] Hamurabi. Era Taurului ar sta sub semnul [...] Mithra. Iisus Hristos este, în această viziu[...] unul dintre acești „învățători" paradigma[...] legat strictamente de Zodia Peștil[...] prefigurând opera cu adevărat mântuitoare c[...] urma să se împlinească în Zodia Vărsătoru[...] Aici apare alunecarea new age-istă, la c[...] trebuie să ne referim pentru a înțelege eroa[...] filosofiei sale religioase.

Alice A. Bailey, într-un demers [...] interpretare astrologică a Bibliei, atrage ate[...] că, înainte de „dispariția" sa, Iisus Hristos [...] trimis pe ucenici în oraș spre a-l întâlni pe [...] *ce purta un vas cu apă.* Pe acesta trebuiau [...] urmeze „pentru a pregăti *la el masa comun[...]* praznicului Paștilor" (B. Würtz, p. 129). O[...] acela devine simbolul Vărsătoru[...] „Esotericii", „new age-iștii" sunt *ucen[...]* „care-l urmează deja pe Aquarius, omul [...] vasul de apă. În curând îl vor urma tot [...] mulți oameni, toate neamurile" (ibid.). Ac[...] este noul „Mesia", noul „Învățător" [...] „Mântuitor" al omenirii, spun reprezenta[...] declarați ai curentului New Age.

Stabilitatea României - siguranță și independență

Când Mircea Cel Mare își impunea candidatul propriu la scaunul sultanului Imperiului Otoman la începutul secolului XIV acesta stabilea un exemplu pentru urmași: stabilitatea internă folosită pentru asigurarea siguranței granițelor și a independenței de stat.

Există o mulțime de exemple care pot fi folosite pentru justificarea și fundamentarea lucrării de față. Nu le vom utiliza decât într-o mică măsură pentru a putea lămuri problemele abordate. Vom defini pentru început cei doi termeni care vor fi prezenți în permanență în intervenția de față: *informația* și *educația*.

Înțelegem prin *informație* întregul complex de culegere, stocare, gestionare, prelucrare, analiză, trasmitere și protecție a informațiilor. Nu este o năutate faptul că termenul de informatică a fost treptat înlocuit prin cel de *științe informaționale*.

Acordăm termenului de *educație* o cuprindere largă, acoperind toată populațiile, vârstele, profesiunile, instituțiile, modalitățile de pregătire și instruire. Științele educaționale nu mai reprezintă astăzi un deziderat ci, o realitate.

Vorbind de stabilitatea României, de siguranța și independența ei, suntem obligați să vedem care sunt problemele. Astăzi a devenit un lucru obișnuit să se discute despre lipsa fondurilor financiare, să se exagereze resursele naturale ale României, să se filozofeze pe marginea retehnologizării, a managementului și a finanțelor.

Și totuși nu acestea sunt problemele mari. Acestea sunt doar consecințele dezinteresului și a lipsei de educație și informație. La începutul anilor '20 N. Iorga își fixa drept program culturalizarea păturilor sărace foarte numeroase la acea dată. Este cumplit să constați actualitatea acestui program. Cum poate o națiune nepregătită, lipsită de informație, supusă în permanență unui bombardament *dezinformațional*, o națiune cu mari goluri informaționale și educaționale, să-și asigure stabilitatea?

Cum poate fi o țară independentă fără o protecție informațională și educațională? Se poate vorbi cumva de siguranță națională în lipsa unei stabilități informaționale și educaționale?

Aceste probleme nu sunt simple speculații. Toate prognozele mondiale dau ca sigură ascensiunea în primii patru ai lumii a statului Israel datorită tocmai marilor investiții în *educație*. Singurele state care au reușit în ultimii 25 de ani să intre în grupul statelor dezvoltate sunt republica Coreea și Taiwan, țări care s-au ridicat prin *informație*.

Un recent studiu al prestigioasei reviste „The Economist" arăta că investițiile făcute de statele dezvoltate cu țările slab dezvoltate au redus șomajul acestora din urmă dar, au provocat un șomaj în rândul specialiștilor de înaltă calificare în științe informațional-educaționale. Deși în cifre absolute șomajul nu mai este mare, dependența acestor țări a crescut foarte mult față de țările dezvoltate (inclusiv pe plan militar). În țările dezvoltate în schimb, deși șomajul a crescut în industriile ușoare, per total el s-a menținut în limite reduse deoarece a crescut puternic necesarul de forțe de muncă în industriile de vârf care implică obligatoriu informație și educație.

Dintr-o dată situația României apare într-o lumină complet diferită. Nu se poate ridica o economie puternică fără educație și informație. Instituțiile fundamentale ale statului, administrația, industria vitală pentru siguranța țării, nu pot funcționa fără informație și educație. În deceniul al treilea M. Manoilescu arăta că o țară este cu atât mai puternică cu cât industria sa realizează produse mai complicate. Această constatare este valabilă și astăzi, cu completarea necesară că *informația* a devenit atotputernică, iar pregătirea permanentă a corpurilor profesionale un factor esențial.

Speranțele deșarte că banii vor rezolva problemele noastre au primit un bun răspuns acum 60 de ani când guvernatorul Băncii Germaniei explica Românilor că ei stau pe un tezaur plin de aur dar au o industrie ce abia răsuflă, în timp ce Germania are tezaurul gol dar are o industrie dinamică și în plin avânt. Nu e nevoie să reamintesc cine a făcut legea în politica europeană în acea perioadă și o face și astăzi.

Ce trebuie făcut?

În primul rând organisme și instituții naționale.

Substanța și nu *denumirea* acestora trebuie să fie națională. Toate instituțiile susținute de banul public, adică de națiunea română trebuiesc subordonate cauzei naționale în fapte și nu în declarații. Reprezentanța politică centrală și locală, administrația de stat, organismele culturale cu susținere națională sunt anchilozate de *educația internaționalistă* care le-a produs. *Educația naționalistă* este inexistentă. Rezultatele se văd cu ochiul liber.

Scopul *organismelor naționale* este reprezentat de *organizarea muncii naționale* și a *reprezentării politice naționale*.

Obiectivele de lucru sunt: mobilizarea resurselor, punerea națiunii române în „starea de a *face* lucrurile", stabilitatea națională. Atribuțiile lor vor fi de arbitraj, coordonare și disciplinare.

Principala resursă a României de azi sunt *oamenii*. Pentru a-i aduce în starea de *„a face"* ceva pentru națiune este nevoie de educație și informație. Pentru a-i convinge că aici trebuie să rămână e nevoie de o doctrină națională, creștină și tradiționalistă în același timp.

Pornind de la obervația că România la ora actuală se găsește în *defensivă*, strategia națională trebuie să prevadă o „stabilizare a frontului" prin reducerea consumurilor, creșterea eficienței și dinamizarea tuturor componentelor națiunii. O astfel de politică o numim *politica responsabilității naționale*. Ea nu se poate realiza decât pe baza unui puternic suport *informațional-educațional*.

Studiile de strategie ale gen. I. Sichitiu arată extrem de limpede că un război nu se câștigă pe câmpul de luptă ci acolo doar se consființește superioritatea unuia dintre adversari. România trebuie să fie în starea de a câștiga un război informațional-educațional, de a suporta confruntări economice de amploare și nu să aștepte ziua respectivă mergând pe ideea unor asigurări efemere date de alții.

Ce folos că România face eforturi de a se integra în schimburile mondiale dacă nu avemoameni pregătiți pentru a face față unor negocieri complexe? Ce folos că s-a creat o industrie uriașă, cu specializări diverse dacă există o lipsă acută de specialiști de vârf, iar cei existenți nu sunt utilizați decât în mică măsură? Unde este câștigul din masivele dislocări de la sate care au distrus un corp social și o comunitate naturală de elită a neamului creând un lumpen proletariat ineficient și mari aglomerări urbane nesănătoase din punct de vedere național? Cum putem vorbi de o reprezentanță politică națională când majoritatea demnitarilor nu-și cunosc limba, istoria și tradițiile?

Aceste întrebări și multe altele de acest gen sunt vitale pentru siguranța națională. Este inutil să filozofezi pe marginea unor indicatori macroeconomici dacă nu ai cu cine discuta. La ce bun să semnezi tratate de integrare dacă sunt prost concepute, greșit aplicate și nu reprezintă *voința națională*.

Soluția prevăzută de M. Manoilescu în 1935 - corporațiile economice și social-culturale, este valabilă și astăzi. Directiva numărul unu a acestora trebuie să fie *educația și informația*. Este suficient să privim spre Japonia și Elveția și vom vedea trăsături ale gândirii corporatiste care au rodit valori incontestabile.

„Spune-mi cu cine te însoțești, ca să-ți spun cine ești!", zice românul. Cât timp vom căuta lucrurile strălucitoare și comode nu trebuie să așteptăm nimic bun. O națiune nu se ridică cu vorbe goale pe un tărâm neroditor. *Faptele* ce par de multe ori nespectaculoase, dar eficiente și bine gândite, pe baza unei puternice fundații educațional-informaționale, pregătite într-un cadru național, sunt singurele ce vor asigura stabilitatea țării și, implicit, siguranța și independența ei.

Răzvan GARBUR
Președintele „Junimii" București
Text prezentat la Conferința „Țara înainte de toate"

Scrisoare deschisă Parlamentarilor României

Pensionarea, un drept al truditorului și nu privilegiu sau act de binefacere

Cererea de pensionare (pensionarea) în timpul fostului regim, era considerată sustragere fățișe din procesul construcției socialiste, iar în faza incipientă a noului regim democratic spre economia de piață a reprezentat un privilegiu, convertit ulterior în act de binefacere care-n momentul actual (de grea cumpănă) nu-și mai găsește nici-o justificare.

În 1990, dacă vechimea în muncă, laolaltă cu vârsta propriu-zisă cumula 90 de ani, beneficiai de o ieșire la pensie fără durere de cap (cu toate că locul de muncă era asigurat), acum însă - trecut în șomaj definitiv, din considerente economice de stat - cu o vechime în muncă de peste 36 de ani și 54 de ani ca vârstă, nu-ți mai poate fi acceptată pensionarea deoarece legea s-a evaporat, fiind elaborată în schimb legea șomajului, care-ți garantează protecție socială 9 luni, perioadă considerată suficientă pentru a te încadra în noua ordine socială, deși o viață întreagă ai trudit doar pentru o fărâmă de pâine.

Cu asemenea raționamente de guvernare, este imposibil de imaginat cum o societate de tip nou, poate păși la drum cu sute de mii de cetățeni români strangulați de funia nemiloasă a înfometării... Dureros dar adevărat acest debut, la sfârșit de secol!

Oare va descrie cineva această tragedie, care osândește la moarte prin înfometare mii de oameni aflați în pragul bătrâneții premature?

Vă rog, domnilor guvernanți și parlamentari, meditați și elaborați legi după dreptate și nu privilegii pentru cei ce nu merită. Amin.

„Zilele anilor noștri sunt 70 de ani; iar de vor fi în putere 80 de ani și ce este mai mult decât aceștia, osteneală și durere; căci trece viața noastră și ne vom duce" PS. 89 (10-12)

În conformitate cu concluzia acestor versete (biblice) vă propun diagrama unui proiect de care vă rog să țineți cont la elaborarea legii de pensionare necesară și vitală pentru mulți disperați ai acestor momente de cumpănă.

Este de dorit ca legea să fie lege - nu privită ca privilegiu sau act de binefacere! - corectă, echitabilă și pe înțelesul tuturor (fără subterfugii).

Vă doresc succes și onoare neștirbită.

GRUPA DE MUNCĂ	VECHIMEA ÎN GRUPĂ	VECHIME DE COMPENSAȚIE	VECHIMEA ÎN MUNCĂ	STAJUL MILITAR	VÂRSTA LA ANGAJARE	STUDII **			VÂRSTA LA PENSIONARE ***	VECHIMEA PLUS VÂRSTA	MEDIA DE VÂRSTĂ TEORETICĂ	OBSERVAȚII
						POST-LICEALE	TEHNICE DE MAIȘTRI	SUPERIOARE				
S.P.	20	15	35	2	21				43	80	80 + 95 =	
I-a	25	12,5	37,5	2	21				48	87,5	175/2 =	
II-a	30	7,5	37,5	2	21				53	92,5	87,5 80 +	
III-a	35	9	35	2	21				58	95	105 = 185 =	
IV-a*	40	(-1/4)	40	2	21				63	105	2 - 92,5	

Legendă

* Gr. IV-a pentru lucrătorii din agricultură. În eventualitatea recalculării vechimii din gr. IV-a în gr. III-a se face prin diminuarea sa cu 1/4. (în cazul în care persoana respectivă a lucrat și în gr.III-a)

** Perioada pentru studii nu se consideră vechime în muncă, ci justifică doar perioada de angajare.

*** Vârsta de pensionare crește cu perioada de studii și a perioadelor eventuale de întreruperi.

Diagrama de pensionare individuală se calculează matematic - după cartea de muncă - în ani, luni, zile, cumulând toate grupele de muncă în care a lucrat persoana.

Specificații

1. După împlinirea vârstei de 35 de ani vechime în muncă până la 37,5 ani, persoana respectivă poate fi scoasă la pensie la cererea sa.
2. La împlinirea vârstei de 37,5 ani vechime în muncă, persoana respectivă este scoasă automat la pensie.
3. Pentru femei, la vechimea în muncă se adaugă 2 ani (lipsă obligativitate stagiul militar), iar pentru fiecare copil născut câte 2 ani, până la al III-lea (cu derogare până la al IV-lea etc.)
4. Toate dosarele de pensionare pe rol se refac în contextul prezentei diagrame.
5. Dosarele de pensionare pe caz de boală, sunt admise numai celor din grupele sp., I-a, II-a care au contactat boli profesionale (silicoză, saturnism, etc) și a celor accidentați în procesul muncii - restul dosarelor se predau oficiului forței de muncă și I.S.T.H. (după caz) până la împlinirea vârstei de pensionare.
6.* La împlinirea vârstei de 80 de ani, dosarul de pensionare al persoanei respective este transferat în contul protecției sociale pentru stabilirea ajutorului social.
7.* Nu se poate opta pentru pensia soției sau a soțului.
8.* Pensia persoanei decedate, sau trecute de 80 de ani, poate servi ca pensie de urmaș soției, dacă aceasta îndeplinește condițiile legislației în vigoare, până la împlinirea vârstei de 80 de ani, după care beneficiază și ea în cadrul protecției sociale de ajutor social.
9. Pensionarilor privatizați, reangajați și proprietarilor agricoli cu peste 0,50 ha - reducerea pensiei cu 50%.
10. Celor aflați în șomaj, la vechimea în muncă li se adaugă stagiul militar și perioada de șomaj. dacă prin această operație matematică se obțin 35 de ani sau se depășesc, persoana respectivă este scoasă automat la pensie. În caz contrar, suma obținută se scade din media de vârstă de 89,5 ani respectiv 91,5 ani (pentru cei din gr.IV-a și cu studii), diferență ce stabilește vârsta de pensionare a persoanei respective (ce urmează a fi împlinită în viitor).

* Specificații ce trebuiesc lăsate în suspensie până la concretizarea unui ajutor social adecvat celor bătrâni.

Mihai Lazăr

Anul III Nr. 10 (31)
Iunie 1994 • MIŞCAREA

"Lăsaţi vaporul Auschwitz să se scufunde" (II)

– Conferinţă a istoricului englez David Irving – publicată în revista Institute for Historical Review, (winter 1990-91).

Să presupunem că au făcut-o, şi credeţi-mă, nu e uşor. Duceţi-vă odată pe Pennsylvania Avenue, la arhiva naţională, şi uitaţi-vă la documentele germane existente acolo, 15, 25, 50.000 de kg de documente. Nu poţi distruge toate documentele. Chiar dacă distrugi originalul, mai sunt 5-6 copii indigo, sunt telegramele, care toate au mers la subalterni. Sunt oameni care au ţinut jurnal de zi. Sunt scrisori trimise celor de acasă. (...)

Dar să presupunem totuşi că germanii au distrus toate documentele referitoare la gazare.

De acord. Dar la asta se poate răspunde: presupunem că noi englezii citeam toate semnalele germane. Să presupunem că noi englezii aveam o organizaţie numită GCHQ, cu 3.000 de experţi, ce au descifrat codurile duşmane, luând fiecare document german telegrafiat şi tot ce era trimis prin radio. Exact asta am făcut. Să presupunem că am reuşit din 1942 până la finele lui 1943 să descifrăm întreaga comunicaţie prin radio între Auschwitz, Dachau, Buchenwald, Bergen-Belsen, şi alte lagăre de concentrare, pe de o parte, şi pe de alta cu centrala lagărelor din Berlin, Wirtschafts-und Verwaltungshauptamt, Oswald Pohl.

Exact asta am reuşit, doamnelor şi domnilor! Noi, englezii, am reuşit să descifrăm tot codul *SS*-ului, citind comunicările zilnice ale comandamentului de la Auschwitz şi centrala din Berlin, la fel pentru toate celelalte lagăre de concentrare şi ştiam exact ce comunică Berlinul şi ce se întâmplă.

Textul tuturor acestor telegrame se găseşte în arhiva serviciului britanic de informaţii. Acum vă spun ce spun acestea în concluzie, pentru că nu ştiu mot-a-mot ce spun ele, deoarece guvernul britanic, din motive pe care noi numai le putem bănui, a refuzat să facă public textul exact al acestor telegrame. Însă au fost suficient de amabili ca într-un apendix la vol. II al Istoriei Serviciului Secret Britanic de Informaţii, să ne spună ce concluzii putem extrage din aceste telegrame.

În fiecare zi, în telegramele trimise la Berlin se comunica: numărul prizonierilor care au sosit în acea dimineaţă în lagăr, numărul prizonierilor care au părăsit lagărul în acea zi, numărul prizonierilor rămaşi în lagăr la sfârşitul zilei şi în plus, la categoria 4-a era rubrica intitulată „Alte pierderi", (*Abgaenge aller Art.*). Serviciul de informaţii a dedus că aceste „Alte pierderi" erau în cea mai mare parte cauzate de moarte. De acord cu istoria oficială britanică: **„In cazul Auschwitz, majoritatea acestor pierderi se datorau bolilor. Restul erau execuţii, ce sunt descrise ca împuşcare sau spânzurare. Nu e nici o referinţă la gazare la Auschwitz".**

Ni s-a spus că Auschwitz, marele vapor Auschwitz, această minciună care a navigat în ultimii 45 de ani, a fost acolo ca un punct terminus (endstation), că trenurile soseau la Auschwitz cu o mulţime de oameni neajutoraţi şi care, bineînţeles, toţi erau evrei. De acolo erau trimişi la gazare. Nici un singur cuvânt despre acestea în mesajele pe care guvernul britanic le-a descifrat în anii 1942 şi '43, şi aţi văzut vreo referinţă la vreuna din aceste concluzii ale guvernului britanic în ziare? Nu.

Cred că a fost curaj din partea prof. Hinsley că şi-a permis această periculoasă frază. Putea s-o evite uşor şi să iasă din ananghie fără să fi spus totul. „Nu e nici o referinţă de gazare la Auschwitz". Un om curajos.

Dar ce să spunem de martorii oculari? Martorii oculari care au văzut cum s-au întâmplat toate? Am ţinut seama de ei, avem un număr mare de martori oculari care au văzut camere de gazare la Dachau, când astăzi până şi oficialitatea recunoaşte că la Dachau n-au fost camere de gazare.

Dar ce să mai spunem de fotografii? Bine, ştiu că sunt câţiva vizitatori din Germania aici, astă seară în audienţă, aşa că doresc să povestesc un episod care mi-a cauzat o deosebită plăcere în ultimele zile, şi anume:

La televiziunea germană s-au dat 4 sau 5 filme în luna mai în acest an. Un cuplu deosebit de antipatic: Lea Rousch şi Eberhard Jacker. Lea Rousch e un bine cunoscut jurnalist de televiziune evreu din Germania şi destul de marginal, mai urât chiar decât Simon Wiesenthal însuşi. Eberhard Jaecker a fost istoricul consultant şi consilier, iar Lea Rousch a fost persoana ce fără discuţie, a pregătit acele 4-5 groteşti spectacole. Avea titlul *Der Tot - Ein Meister aus Deutschland* (Moartea - un maestru din Germania). Un episod special în a doua parte a filmului de 35 de minute arată o grămadă de evrei din România fiind încărcaţi într-un tren dintr-o gară. Evreii sunt arătaţi într-un vagon deschis de cărbuni, iar vocea anunţă: „Iată-i transportaţi la lagărele de exterminare de la Treblinka şi Auschwitz".

A trebuit să-i scriu lui Eberhard Jaecker următoarea scrisoare:

„Dragă Prof. Jaecker, dragă coleg,

Mi s-a atras atenţia că fotografia folosită în film de dvs. nu reprezintă evreii din România, încărcaţi în trenuri de cărbuni şi transportaţi la lagărul de exterminare Auschwitz. Dacă vă uitaţi la arhivele feroviare ale gării centrale din Hamburg, veţi putea vedea că de fapt, platforma din gara Hamburg central în 1946, un an după terminarea războiului, e una şi aceeaşi cu cea din fotografia dvs. şi titlul corect ar fi trebuit să fie: *Germanii din Hamburg se suie într-un tren de cărbuni pentru a face o expediţie de cumpărături în Ruhr.*"

Aceasta este adevărul. Şi am scris profesorului Jaecker: „Dacă nu mă credeţi, la proxima vizită pe care o faceţi la Hamburg, mergeţi la restaurantul gării centrale din Hamburg şi veţi vedea acea fotografie pe pereţi printre cele din timpul ocupaţiei aliate. Se prezintă nostalgic vederi din perioada postbelică, sau poate asta v-a fost sursa? Îmi permiteţi să vă recomand ca pe viitor să vă restrângeţi cercetările la arhive şi mai puţin la restaurantele staţiunilor feroviare".

E foarte plăcut să fii istoric. Cum vedeţi, ai momente de amuzament. În recenta vizită făcută la Freiburg în Germania luna trecută, în septembrie, m-am întâlnit cu un foarte vechi prieten, şeful departamentului de istorie de la Universitatea din Freiburg. Toţi aceşti istorici germani sunt prietenii mei în particular, nu în public. Mă invită la o sticlă de vin la ei acasă şi stăm la discuţii până la două-trei dimineaţa, schimbând note şi comparând texte. În public, evident, nu vor să apară cu mine nici morţi, însă în particular au nevoie de mine. Şi iubitul prof. Bernd Martin mi-a fost prieten, de 20 de ani. Şi-mi spune: „Irving, problema cu tine este că n-ai fost la Auschwitz. Eu am fost de două sau trei ori". Eu răspund: „Ei, şi?" El zice: „Şeful muzeului şi arhivei de la Auschwitz mi-e prieten personal, de mulţi ani". Îi răspund: „Oh, vorbeştei de Francisek Piper?" El zice: „Oh, da, Francisek Piper, un foarte bun prieten de-al meu. Şi-mi amintesc că ultima oară am fost să văd Auschwitz I, care după cum ştii, e blocul ce se arată turiştilor, camerele de gazare. Au fost camere de gazare, nu e nici un dubiu". Şi continuă: „Auschwitz I evident, e o problemă şi i-am spus aceasta lui Francisek Piper. I-am spus: Herr Piper, eşti un om inteligent, m-am uitat la crematoriu acolo, şi ceea ce arăţi turiştilor drept camere de gazare, între noi fie vorba, e fals, nu-i aşa?" (Conversaţia aceasta a avut efectiv loc în 3 septembrie din acest an – n.r. – 1990).

Iar Piper (omul care a ordonat reducerea numărului de la 4 milioane la un milion) a răspuns: „Fie vorba între noi, ai dreptate! A trebuit să le construim pentru turişti".

Ce ziceţi de asta, doamnelor şi domnilor? O acceptare că *Auschwitz I, „Der Stammlager Auschwitz", crematoriul şi camerele de gazare care sunt arătate turiştilor din toată lumea, sunt falsuri postbelice pentru beneficiul turismului.* E ceva ce întotdeauna am suspectat, ceva ce în mod special am suspectat de la apariţia acelui *Leuchter Report*, ce ne-a ajuns în mână. Însă prof. Martin, istoricul german, Domnul să-l binecuvânteze, a mai spus: „Mr. Irving, evident însă că aceasta este adevărat numai privind Auschwitz I. *La Birkenau* (3-5 km distanţă) erau realele camere de gazare". Nu s-a gândit la întrebarea logică: de ce să arăţi turiştilor falsuri, când există camere de gazare reale la numai 3-5 km distanţă? Cine sunt acum proştii – falşii? Nu numai camerele de gazare, ci şi turiştii.

Dar trebuie să admit că numai în dimineaţa următoare „mi-a căzut fisa", când scriam o notă privind conversaţia cu prof. Martin. Brusc mi-am dat seama de gravitatea celor spuse de el. Aici avem un istoric german care acceptă absurda abominaţie că e absolut normal ca aceste camere de gazare arătate turiştilor să fie contrafăcute. Este o ofensă criminală a afirma aşa ceva în Germania astăzi. Împotriva mea există o asemenea acuzaţie pentru că am afirmat aceasta în faţa a o mie de persoane la Loewenbräu în München. (Nu e singurul motiv. Am instigat la demonstraţie plecând de la hotel *Hohenzollern* din München, după cum sună acuzaţia poliţiei: „David Irving încearcă să facă manifestaţie de stradă pentru a celebra ziua de naştere a lui Adolf Hitler la 21 Aprilie"). În orice caz, am scris profesorului Martin: „Te rog să-mi confirmi în scris ceea ce mi-ai spus ca să văd dacă am înţeles corect. Aştept răspuns."

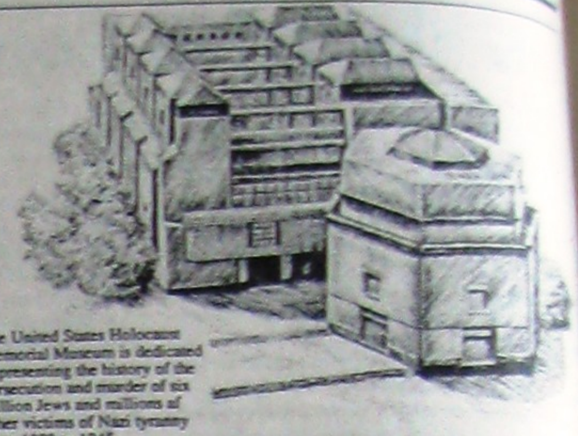

The United States Holocaust Memorial Museum is dedicated to presenting the history of the persecution and murder of six million Jews and millions of other victims of Nazi tyranny from 1993 to 1945.

Nu cred că mă va mai urma pe platformă. E prea departe. Cum spun, echipajul fuge. Putem să-l părăsim, se scufundă, ca Graf *von Spee*. Putem continua să-l ţintim dar nu mai e nevoie. Sau ca să folosim o altă analogie: Îşi dau seama că sunt complet aiurea cu istoria lui Auschwitz şi, disperaţi, încearcă să controleze avariile. Îşi retrag întreaga armată de mincinoşi de pe câmpul de bătaie în linia a II-a, deoarece artileria izbeşte în linia I şi e periculos pentru ei.

Când m-am dus să-l văd pe Prof. Martin, m-a întrebat: „La ce lucrezi acum?" Îi spun: Pregătesc biografia lui Goebbels, ministrul propagandei naziste.

De fapt vă destăinuiesc, doamnelor şi domnilor, că am primit de la ruşi – sunt singura persoană care îl posedă – *Jurnalul* lui Goebbels pentru tot anul 1938! O mie de pagini extraordinare, scrise de mână. Deoarece când citeşti *Jurnalul* lui Goebbels înţelegi mai bine caracterul lui Hitler. De exemplu: câteva zile după Anschlussul dintre Germania şi Austria, Goebbels are o plângere: el spune că R. Heydrich a ordonat să fie executate câteva persoane. Führer-ul a aflat şi e furios. Interesant. Este exact ceea ce noi am suspectat întotdeauna: gărnitura secundă face execuţii şi Hitler află de aceasta mai târziu.

Berndt Martin, profesor la Universitatea din Freiburg, spune; „Foarte interesant, dl Irving, dar ştii cine e înmormântat în cimitirul unei biserici de lângă Freiburg?"

– „Cine? ", întreb.

– „Prima mare iubire a lui Goebbels. A fost înmormântată aici acum 30 de ani. Au nivelat complet mormântul când au aflat cine e. Aşa sunt lucrurile în Germania. E criminal." Eu zic:

– „Deci e Anke Starhelm?" El spune:

– „Corect. Ea a murit aici acum 30 de ani. Jos în Freigurg trăieşte o femeie bătrână care a fost o bună prietenă a lui Anke Starhelm, şi ea i-a lăsat toate scrisorile..."

– „Aha!" Inutil să vă spun că 24 ore mai târziu am devenit mândrul posesor al scrisorilor şi fotografiilor. Aşa se procedează, doamnelor şi domnilor, deoarece, încă odată, eu nu citesc cărţile altora. Sunt interesat numai în ce spun documentele.

Din numărul viitor vom prezenta documente occidentale inedite cu privire la controversa aşa zisului Holocaust.

Aperitiv bucureştean şi cină masonică pariziană - sau simismul şi masoneria -

Bucureşti, mai 1994. Apare primul număr al revistei *"Generaţia noastră"* (publicaţie lunară a Ligii studenţilor din Universitatea Bucureşti).

Paris, 20-23 mai 1994. Într-o simandicoasă prezenţă are loc simpozionul *"Exilul românesc, identitate şi conştiinţă istorică"*.

Aceste două recente evenimente "culturale" vin să închidă arcul Bucureşti-Paris al politicii româneşti, racordând definitiv traiectul politic românesc la mult jinduitul proiect european. Proiect european adus astăzi la apogeu, după încrâncenată muncă de sute de ani, de către harnicii „zidari" truditori în slujba masoneriei mondiale. Orientarea politică afişată nu contează, discursul cotidian se poate eluda cu nonşalanţă, deosebirile se conciliază graţios în faţa scopului comun şi suprem.

"Aperitivul" bucureştean frapează de la prima pagină. Dedesubtul pompoasei devize: "Cu credinţă în Dumnezeu, Neam şi Rege", sunt îngrămădite fără nici o noimă fotografia familiei regale, un citat din Avram Iancu şi... Gabriel Liiceanu cu un articol din revista "22" (!). Publicaţia nu se sfieşte să alăture apoi o amintire despre Mircea Vulcănescu, un articol al lui Constantin Noica, o poezie a lui Radu Gyr de... fotografia regelui ucigaş Carol al II-lea. Şocul intervine însă la ultima pagină când Vlad Ianuş şi Radu Creangă (fiul fostului redactor al "României Libere", Mihai Creangă) preferă să dialogheze "Despre generaţii", nici mai mult nici mai puţin, decât cu Mircea Nicolau, unul dintre cei mai reprezentativi subordonaţi ai lui Horia Sima, cooptat în Comitetul de conducere al Partidului Noua Românie Creştină. Bilanţul publicaţiei arată prin urmare cam aşa: Gabriel Sbârcea (preşedintele Ligii studenţilor), Gabriel Liiceanu (GDS), Ion Ceauşescu (nepotul lui Gheorghe Ceauşescu, membru activ al Alianţei Civice), fiul redactorului de la "Romania Liberă", Mircea Nicolau, simist declarat.

Nedumerirea de la "aperitiv" devine la "cină" stupefacţie. Căci iaţă cum arată lista conferenţiarilor parizieni: s-au aşezat faţă în faţă la copioasa masă franţuzească (nota de plată a simpozionului s-a ridicat la 200.000 $) Corneliu Coposu, preşedintele PNTCD şi Paul Barbăneagră, mare mason, intim al lui Paul „de România", duşmanul irevocabil al regelui Mihai; Virgil Ierunca, declarat om de stânga încă din anii interbelici şi Aurelio Răuţă, ultracunoscutul simist din Madrid; Emil Constantinescu – culmea neruşinării, căci titlul conferinţei sale este: *"Piaţa Universităţii şi Convenţia Democratică, două acţiuni dătătoare de speranţe"* (!?!) – şi A. Marian Vasile, alias Răzvan Codrescu de la publicaţia sibiană *"Puncte Cardinale"* (revistă care, după 3 ani de „orientare democrat-creştină" a devenit brusc, cu obrăznicia incultă ce-i este tipică, de orientare „naţional-creştină") ; Silvia Bădescu, PNTCD şi Marcel Petrişor, simist; Alexandru Paleologu, mare maestru mason şi Ion Halmaghi, legionar simist; Doina Cornea şi Ion Caramitru, fost membru activ al CFSN şi om de casă al lui Ion Iliescu. Şi lista ar putea continua...

Întreaga "cină" pariziană a fost patronată de regele Mihai, venit special pentru acest eveniment.

Concluzie. La Bucureşti şi la Paris s-au strâns alături personaje care nu au, în aparenţă, nimic comun unul cu celălalt. Ce-i poate uni totuşi pe oameni cu orientări politice divergente, cu platforme culturale opuse, cu trecut şi prezent net ireconciliabile? Răspunsul este unul singur, fie că ne place fie că nu, fie că suntem sau nu suntem dispuşi să-l acceptăm: la Bucureşti şi la Paris, masoneria românească a tras cortina, descoperindu-se întreagă şi abandonând orice minimă măsură de protecţie. "Cina" de la Paris este, pentru naţiunea română, începutul banchetului lui Polifem...

Notă: Iar pentru cei care încă se mai lasă duşi de nas de aşa-zişii „adevăraţi legionari", sperăm să fie începutul unei necesare dumiriri. Nu de alta, dar e timpul să înţeleagă toată lumea ce fel de „naţionalism" profesează „conducătorii" crescuţi de Horia Sima.

Dan DUNGACIU

La începutul anului am publicat (în nr. 2/23) scrisoarea unui coleg de generaţie adresată redacţiei revistei „Mişcarea" cu titlul „S-a terminat cu România". Autorul, anonimul „frate Alexandru" a rămas la bucuria sa – anonimatul. Între timp, însă am primit la redacţie scrisori ale unor cititori care, ieşind din anonimat, s-au hotărât să ofere o replică fratelui Alexandru. Cum nu le putem publica pe toate odată, am inaugurat rubrica intitulată «Răspuns Fratelui Alexandru». Aşteptăm în continuare momentul în care „bucuria anonimatului" îi va deveni nesuferită fratelui Alexandru.

RĂSPUNS FRATELUI ALEXANDRU

Am citit scrisoarea semnată de Fratele Alexandru precum şi răspunsurile toate publicate până acum. Şi fiindcă într-unele am desluşit critici la adresa Fratelui Alexandru, şi nu doar dintr-aceea, eu îi spun:

Bravo Frate! Şi mai ne scrie, chiar sub pseudonimul pe care singur l-ai ales dacă astfel este trăirea ta bine. Căci pentru Cel ce veghează asupra noastră a tuturora, nu contează că eşti Fratele Alexandru ori Popescu de la pai'ş'pce bis. Precum nici la spovedanie nu te duci cu buletinul de identitate. Iar a noastră judecată o vei găsi în rândurile de mai jos.

Sparanţa Frate, speranţa noastră, de care te îndoieşti sau pe care o crezi deşartă, ne vine chiar şi de acolo de unde nu gândeşti: de la faptul că ne-ai scris. Nouă, adică Mişcării. De aceea mai aşteptăm de la tine. Iar a ta speranţă, Frate care spui că „România a murit", iat-o: Iisus Hristos a chiar fost omorât. Apoi a Înviat. Pe El L-au ucis tot nişte oameni. Puteau şi să nu-L ucidă. Aşa şi cu România, Frate. Depinde de oameni. De noi. Şi de tine. Iar oricine altul va vrea să o omoare, tu fi pregătit să-i ridici apoi lespedea, şi vei vedea că România nu este moartă. Repet, ca să-ţi fie limpede: numai de-or fi alţii aceia, de nu vei fi printre ei... Frate eu nu-ţi „recomand" să citeşti Biblia, nu-ţi spun mântuieşte-te prin credinţă! Că eşti prea tânăr şi pesemne nu ţi-a venit încă sorocu' ăsta. Eu îţi spun: judecă singur, nu înceta - şi vei vedea cum judecata te va duce la credinţă. Cu o singură condiţie: rămâi consecvent cu tine însuţi, nu uita propriile-ţi nelinişti din prima ta scrisoare. Si încă să-ţi aduci aminte mereu, că Cel mai sus pomenit, Iisus Hristos, lucrează de două mii de ani şi încă nu şi-a terminat lucrarea. Iar tu Frate te necăjeşti că lucrarea noastră durează de patru ani (şi jumătate, acum). Nu vezi că nu se cade?

Şi mai iei tu seama, frate Alexandru, la marii noştri înaintaşi şi ne plângi pe noi, contemporanii tăi. Au nu vezi că acele modele pe care le numeşti, ca atâtea altele pe care nu le numeşti (nu le numesc nici eu că n-ar fi loc destul), încununează o aşezare şi o creştere *liberă* a spiritului românesc? Că fără blestemul comunist am fi avut astăzi modele la fel de mari? Căci comunismul ne-a cuprins pe foarte mulţi ca stare de spirit şi nu vrea să ne lase deloc! Şi s-a insinuat în noi astfel ca să nu-l putem recunoaşte; căci are el o mie de feţe şi mai multe încă. Şi tot el, comunismul, e (ca) diavolul. Aşa că ori eşti cu el ori te lupţi cu el. Cale de-mpăcare nu-i. Deci te întreb eu, Frate: te simţi al lui? De spui „da", nu-ţi spun nimic, dar am să te caut, cândva, de spui „nu", îţi spun: vino alături de noi. Vei vedea, mai-nainte încă de căderea ultimelor sale capete ridicându-se români de care vei fi mândru! Între ei poţi fi chiar tu. Înţelege deci, ceea ce trebuie să (re) construim înainte de toate este spiritualitatea românească. Măcar noi care ne tragem din români care s-au sacrificat pentru ea. Între care români au fost şi modelele tale. Se vede astfel că nici ţie nu-ţi este indiferentă.

Închei ca şi un predecesor, cu două versuri dintr-o strofă care îmi este cea mai dragă:

„Adevăratele înfrângeri,
Sunt renunţările la vis."

Niciodată eu n-am să renunţ la vis. NICI MĂCAR ÎN SOMN, ÎNŢELEGEŢI? De aceea spun tuturor: continuaţi MIŞCAREA!

Sora ALEXANDRA

Să sprijinim „Mişcarea"

Facem un apel către toţi cititorii şi prietenii noştri să sprijine material revista "Mişcarea". Acest sprijin este vital pentru continuarea editării revistei Dvs. preferate!

Sprijinul poate consta în:

- ***contractarea cât mai multor abonamente;***
- ***donaţii de sume băneşti;***
- ***donaţii de materiale necesare activităţilor redacţionale;***
- ***răspândirea şi difuzarea publicaţiei „Mişcarea".***

DONAŢIILE ÎN BANI

Donaţiile băneşti pot fi expediate prin mandat poştal, prin cec sau virament, intr-unul din conturile noastre bancare (cu specificaţia "Donaţie pentru revista Mişcarea"), după cum urmează:

Sumele în lei pot fi expediate, prin mandat poştal sau prin cec, în contul nostru:

Mişcarea Pentru România
Cont nr. 40.729.96.133.178 deschis la Banca Română pentru Dezvoltare - Sucursala Municipiului Bucureşti
(BRD - SMB)

Iar sumele în valută (dolari SUA sau mărci germane) pot fi expediate în contul nostru:

Mişcarea Pentru România
Cont nr. 15.207.96.133.178 deschis la Banca Română pentru Dezvoltare - Sucursala Municipiului Bucureşti - Unirea
(BRD - SMB - Unirea)

Donaţorii din străinătate ne pot trimite, prin intermediul rudelor sau prietenilor din Ţară, echivalentul în lei (la cursul zilei practicat la casele de schimb valutar) al sumelor donate, în contul nostru specificat anterior.

Donaţii în materiale şi aparatură tehnică

Orice altă formă de sprijin material este bine venită, redacţia noastră fiind lipsită de aparatura şi materialele necesare unei funcţionări normale.

Cei care doresc să doneze materiale de birou, aparatură tehnică şi electronică (computere, fax, xerox, reportofoane, aparatură audio şi video, accesorii etc.) precum şi orice alte materiale care pot fi utilizate în activitatea redacţională sunt rugaţi să le trimită prin colet poştal sau prin intermediar pe adresa:

Mişcarea Pentru România
Direcţia Administrativ Economică
Str. Scărlătescu nr. 14, sector 1
Bucureşti, cod 78158

ABONAMENTE

Abonamentele la revista „Mişcarea" se pot contracta exclusiv prin intermediul redacţiei noastre, prin trimiterea sumelor corespunzătoare (prin modalităţile şi în conturile specificate la donaţii), cu menţiunea „Pentru abonament", după cum urmează:

ABONAMENTE PENTRU PERSOANELE FIZICE

6.000 lei pentru un an;
3.000 lei pentru 6 luni.

Veteranii de război, foştii deţinuţi politici anticomunişti, pensionarii, studenţii şi elevii beneficiază, la cerere, de o reducere de 50%:

3.000 lei pentru un an
1.500 lei pentru 6 luni

In aceste situaţii este necesară prezentarea unui document justificativ (adeverinţă, talon pensie etc.)

ABONAMENTE PENTRU PERSOANE JURIDICE:

15.000 lei pentru un an.

Beneficiază de o importantă reducere parohiile, instituţiile de învăţământ şi mănăstirile aparţinând Bisericii Ortodoxe Române sau Bisericii Române Unite (Greco-Catolice), instituţiile, asociaţiile, organizaţiile creştine afiliate oficial acestora, organizaţiile veteranilor de război, organizaţiile foştilor deţinuţi politici anticomunişti, asociaţiile de tineret sau studenţeşti nepartizane, precum şi bibliotecile publice, după cum urmează:

6.000 lei pentru un an.

ABONAMENTE PENTRU STRĂINĂTATE

50 $ (USD) sau 80 DM pentru un an
25 $ (USD) sau 40 DM pentru 6 luni

Se procedează ca la donaţii (vezi mai sus), cu menţiunea „Pentru abonament".
Abonaţii sunt rugaţi să completeze cât mai clar adresa la care doresc să primească revista.

ANUNŢ IMPORTANT: **Toţi cei care au depus cereri de înscriere şi nu au fost încă încadraţi în grupurile politice sunt invitaţi sâmbătă, 4 iunie, ora 14 la sediul redacţiei.**

Adresa: Strada Scărlătescu nr. 14, Sector 1, Bucureşti 78.158
Telefon: 659.45.72.; Fax: 312.41.15.
Cont deschis la Banca Română pentru Dezvoltare Sucursala Municipiului Bucureşti (BRD - SMB)
Cont nr. 40.729.96.133.178. (lei) şi
Cont deschis la Banca Română pentru Dezvoltare Sucursala Municipiului Bucureşti (BRD - SMB) - Unirea
Cont nr. 15.207.96.133.178 (pentru $ şi DM)

PROREP Tehnoredactare computerizată: PROREP S.R.L.
Tehnoredactor : Gabriela NIŢU

Publicaţia „Mişcarea" este editată de Mişcarea Pentru România, formaţiune politică înregistrată la Tribunalul Municipiului Bucureşti, prin Decizia civilă nr. 33/23.12.1991, dosar nr. 31/P/1991. Direcţia publicaţiei este asigurată de Departamentul Relaţii Publice al MPR.
Prim redactor: George RONCEA

Program relaţii cu publicul al redacţiei „Mişcarea" miercuri şi vineri, orele 16.00 – 20.00

Responsabilitatea pentru conţinutul textelor publicate aparţine exclusiv semnatarilor. Punctele de vedere susţinute în paginile „Mişcării" nu pot fi atribuite formaţiunii politice MPR.

Mişcarea Pentru România îşi asumă responsabilitatea numai pentru documentele sau comunicatele publicate de către reprezentaţii săi autorizaţi sub semnătură oficială (cu precizarea funcţiei deţinute în cadrul MPR).

Publicarea unor articole (integral sau fragmente) apărute în paginile „Mişcării" nu este permisă decât cu acordul scris al Redacţiei.

JEFUIREA ROMÂNIEI

– un stupefiant document evreiesc –

Documentul prezentat mai jos integral reprezintă o parte a unei piese jucate pe două scene: una la Tel-Aviv, una la Bucureşti.

Piesă al cărei titlu ar putea fi **„România jefuită la drumul mare"**. Spectator (şi plătitor) fără voie, întreg poporul român. Costul dramei, câteva zeci de **miliarde** de dolari.

Documentul, pentru prima oară adus la cunoştinţa opiniei publice româneşti, a fost ţinut secret, chiar la nivelul unor importante instituţii ale statului. Conţinutul acestuia nu este cunoscut nici în Parlament şi nici în alte instituţii.

Discuţiile purtate între delegaţia evreiască care a înaintat documentul şi autorităţile române s-au desfăşurat în mare taină. S-a cerut explicit păstrarea tăcerii asupra tranzacţiei ce urmează a fi pusă pe rol.

Afacerea, căci de o mare afacere este vorba, constă în specularea peste orice limită a situaţiei politice actuale a României, context în care orice năzdrăvănie, mai ales din partea unor asociaţii evreieşti, devine posibilă. Supralicitând, foştii concetăţeni de origine evreiască se pare că vor să extragă un profit de pe urma ţării care i-a hrănit şi găzduit.

Gest la urma urmei scuzabil, pentru nişte întreprinzători atât de dinamici precum îi ştim. Impardonabilă este însă maniera macabră cel puţin în care domniile lor flutură cifre, fac estimări, emit sentinţe şi în final cer. Pretind. Impun. Sprijiniţi, susţin domniile lor, de cifre şi date istorice. Din nefericire „datele" sunt, elegant spus, inexacte, mai pe şleau cu totul false. Iar teza cu care vin dânşii este din pornire greşită. Deoarece în România, suferinţa, amarul nu au fost suportate de evrei ci de români. Şi în general vorbind, nu poporul evreu deţine monopolul suferinţei pe pământ.

În ce ne priveşte pe noi, pe români, nimeni nu s-a grăbit să ne ofere „despăgubiri" în contul suferinţelor îndurate veme de secole de întreg neamul. Deşi poporul român, la câte chinuri a fost supus, era foarte în drept să ceară orice despăgubiri. Cei care vin acum, după ce au şters-o când le-a venit lor bine, solicitându-ne tot nouă „despăgubiri", când încă nimeni n-a despăgubit poporul român pentru uriaşele nedreptăţi şi asupriri, cum pot fi oare numiţi altfel decât necinstiţi?

Iar a susţine cu atâta înverşunare teza unui „Holocaust" al evreilor în România este de-a dreptul orbire, dacă nu altceva. Până şi cele mai autorizate surse **evreieşti** recunosc cu privire la România că: ***„În nici o ţară dominată de nazişti nu a supravieţuit o aşa de mare proporţie a populaţiei evreieşti"*** (dr. W. Filderman, fost preşedinte al Federaţiei Uniunilor de Comunităţi Evreieşti din România, în perioada războiului – ***„Populaţia evreiască din România"*** *de dr. W. Filderman şi dr. Sabin Manuilă, New York, 1958)*. Şi încă, dr. Alfred Hărlăoanu, fost preşedinte al Comunităţii Evreieşti din Bucureşti şi profesor de Talmud-Tora citează în lucrarea sa ***„Istoria universală a poporului evreu"*** *(Bucureşti, 1992)*, mărturia istoricului israelian Moşe Maur care arăta că la noi ***„...a fost torpilat şi proiectul nazist de transferare a tuturor evreilor din România... au fost smulşi sute de mii de evrei din ghearele naziştilor..."***. La aceasta se adaugă şi mărturia unuia dintre şefii Comunităţii Evreieşti Poloneze, dr. Herman Rosmarin, refugiat în România, care scria: ***„Trebuie să subliniem că atitudinea românilor faţă de refugiaţi a fost frumoasă din toate punctele de vedere. Guvernul şi poporul român au arătat umanitate şi împrăştierea necazurilor, încât pot servi drept model popoarelor apusene... Poporul român a dovedit încă odată mărinimia lui, ospitalitatea sa faţă de poporul lui Israel..."***. Punem punct.

Nu ne propunem aici să comentăm şi afirmaţiile evreilor cu privire la „persecuţiile" pe care le-ar fi suferit dânşii în România, în perioada comunistă. Istoricii, cercetătorii arhivelor, vor da cu siguranţă o replică precisă şi clară grosolanelor denaturări susţinute cu atâta nonşalanţă de către semnatarii documentului evreiesc. Şi totodată va ieşi la iveală şi teribila responsabilitate a evreilor în cadrul **adevăratului** Holocaust, cel comunist.

Putem însă să ne referim chiar la memoriile fostului şef-rabin Moses Rosen, unde acesta descria cum Petru Groza personal gătea, domniei sale rabinului şi altor invitaţi evrei, mâncare cusher în chiar bucătăria sa de şef de stat. Şi acesta este doar un singur exemplu de „persecuţie". Cu toate acestea în viziunea Asociaţiei Evreieşti noi trebuie să plătim. Dacă Germania a plătit 150 de miliarde de mărci pentru 6 milioane de victime evreieşti, cum s-a susţinut iniţial, România, la cifra pretinsă de dânşii de 400 000 de presupuse victime ar plăti 10 miliarde.

Şi asta doar pentru „victime". Adăugaţi în plus, **casele, proprietăţile, terenurile, fabricile**, deţinute de evrei înainte de război şi în anii călduţi (pentru ei) ai instaurării comunismului.

Acesta este bilanţul la care se alătură şi cererea de a ne falsifica şi mutila propria istorie aşa cum mai pretind încă reprezentanţii organizaţiilor evreieşti.

Şi toate acestea ar urma să fie suportate mai ales de către noi, generaţia noastră, cei care, în viziunea domniilor lor, ar trebui să ne spetim toată viaţa, noi şi copiii noştri, pentru a plăti nota fantasmagorică a încrâncenatei Asociaţii de „întreprinzători".

Căci dacă reprezentaţii **de azi** ai Statului Român îşi asumă răspunderea în numele României şi recunosc valabilitatea cererilor evreieşti, cu greu vom mai putea repara ceva. Odată ce documentele vor fi semnate, România va fi adusă în pragul unui definitiv şi fără de speranţă faliment. Oricine ar veni după aceea, actul rămâne în vigoare. Faţă de o astfel de situaţie, orice discuţie subţire despre politică, democraţie, drepturile omului este egală cu zero.

Viitorul României, existenţa noastră ca popor sunt puse de fapt în discuţie de conţinutul **acestui document**. Iar calificativul de trădători pentru cei care vor valida absurdele pretenţii evreieşti este de bună seamă perfect justificat.

De modul în care vor acţiona românii din instituţiile statului (câţi sunt hotărâţi să se comporte ca români), depinde soarta ţării în continuare.

Vă amintiţi, stimaţi cititori de lozinca „Nu ne vindem ţara"?

George RONCEA

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI ACEST DOCUMENT !

(Sublinierile din text făcute cu caractere **bold** aparţin redacţiei „Mişcarea").

A.R.D.P.R.
ASOCIATIA PENTRU RECUPERAREA DREPTURILOR DE PENSIE ŞI PROPRIETAŢILOR EVREILOR ORIGINARI DIN ROMANIA
Herzliva 46490 Pinsker 4/2

Noi, evreii originari din România, stabiliţi în Israel, cu dublă cetăţenie sau numai cu cea israeliană, dar îndreptăţiţi de a o redobândi şi pe cea română, constituiţi în asociaţia A.R.D.P.R., solicităm restabilirea tuturor drepturilor noastre constituţionale în ROMANIA, precum şi restituirea bunurilor, de toate felurile, abuziv confiscate de către regimurile totalitare fascist şi comunist. Cerem, de asemenea, asumarea responsabilităţii Statului român pentru masacrarea evreilor în perioada anilor 1940-1944, cu toate consecinţele morale şi materiale care decurg din aceasta.

Deşi, după evenimentele din luna decembrie 1989, au fost înaintate autorităţilor româneşti memorii individuale, în sensul celor de mai sus, parlamentul, guvernul şi preşedinţia statului n-au luat măsuri reperatorii. Mai mult chiar, n-au găsit de cuviinţă, în cele mai multe cazuri, să răspundă acestor memorii. Iar, când formal le-au luat în consideraţie, au dat răspunsuri vagi, neclare, nemotivate, care nu-i angajează cu nimic.

Prin restabilirea drepturilor constituţionale, înţelegem redobândirea drepturilor CIVILE, adică **drepturile de propietate sub toate formele, inclusiv cea asupra pământului**, dreptul la pensiile de serviciu, toate drepturile sociale. Reclamăm, de asemenea, redobândirea drepturilor noastre POLITICE şi, în primul rând, înlocuirea actualului „paşaport de cetăţean român rezident în străinătate" cu un **paşaport identic cu acela al cetăţenilor români rezidenţi în ţară.** Numai în acest mod, actuala administraţie ar dovedi că este dispusă să renunţe la concepţia potrivit căreia administraţia comunistă considera plecarea din ţară un act de trădare şi îl sancţiona, între altele, cu retragerea cetăţeniei sau cu menţinerea ei într-o formă lipsită de conţinut. În nici o ţară cu regim democratic, cetăţenii care se stabilesc în străinătate nu sunt supuşi unui regim discriminatoriu şi nu sunt trataţi, când îşi vizitează ţara de origine, ca cetăţeni străini. Posesorul unui paşaport, unul şi acelaşi pentru toţi cetăţenii, poate călători unde vrea, pe orice durată, poate lua cu sine, în conformitate cu prevederile legale, orice bun şi poate dispune de avutul său imobil după voie. Nici unul dintre drepturile sale cetăţeneşti nu este afectat de stabilirea într-o altă ţară. Regimul comunist din România a elaborat o legislaţie specială, denumită „pentru plecarea definitivă din ţară" prin care a dispus de toate bunurile mobile şi imobile ale emigranţilor, i-a deposedat de toate drepturile de protecţie socială ca: pensiile, asistenţa medicală şi a permis plecarea numai cu un bagaj de 70 kg. compus din obiecte casnice vechi.

Din consideraţii diversioniste şi naţional-şovine, **regimul comunist a marginalizat brutal populaţia evreiască**, determinând-o să emigreze dar, din consideraţii propagandistice, a susţinut că emigrarea are loc în cadrul unui „proces umanitar de reunificare a familiilor".

Marginalizarea socială şi economică a populaţiei evreieşti s-a realizat în diverse forme, una dintre ele fiind aceea a înscenării unor procese politice, bunăoară cel al grupului de evrei, funcţionari superiori în Ministerul Comerţului Exterior. Victimele, potrivit cu obiectivul procesului, au fost selecţionate, mai ales, dintre foştii ilegalişti, pentru a se semnaliza întregului aparat de partid şi de stat că eliminarea evreilor din anumite sectoare sensibile a fost decisă la cel mai înalt nivel şi trebuie să aibă loc fără nici un fel de menajamente, **fără a se ţine seama de merite trecute sau prezente;** că este o operaţie care trebuie săvârşită imediat şi radical. Sentinţele au fost deosebit de aspre. Zeci de ani de puşcărie şi zeci de milioane despăgubiri civile. După trecerea multor ani, condamnaţii au fost eliberaţi şi despăgubirile civile neplătite, anulate. S-a recunoscut astfel, indirect, nevinovăţia victimelor. Scopul urmărit prin acest proces a fost atins; **ministerele de comerţ exterior, de externe, de interne, al securităţii, aparatul de partid şi alte sectoare considerate sensibile fuseseră curăţite de evrei. Consecinţa imediată a acestui proces a fost creşterea sensibilă a numărului cererilor de emigrare.** S-au concediat cei care făceau cerere de plecare şi adesea aprobarea plecării a fost tergiversată ani în şir şi uneori chiar decenii. Se urmărea prin aceste forme de presiune morală şi materială, să determine familiile, prietenii sau organizaţii evreieşti din străinătate să plătească sume importante în vederea aprobării plecării fiecărui evreu. Au fost atinse toate obiectivele pe care şi le-a propus conducerea partidului comunist în ceea ce priveşte politica sa faţă de evrei: demascarea evreilor ca „trădători şi duşmani ai socialismului", plecarea evreilor din România aproape în totalitate, jefuirea evreilor de întregul lor avut şi de toate drepturile legal dobândite, obţinerea de către regimul comunist de valută ca despăgubire pentru aprobarea plecării; în plus, prin presiuni exercitate prin intermediul conducerii evreieşti din România a obţinut clauza naţiunii celei mai favorizate în relaţii comerciale cu U.S.A., precum şi credite externe în condiţii deosebit de avantajoase. Suferinţele populaţiei evreieşti în cadrul acestui proces au fost deosebit de mari. După mulţi ani de privaţiuni, în aşteptarea aprobării de plecare se emigra practic fără nimic, fiind obligat, fiecare, să ia viaţa de la capăt, adesea la vârsta pensionării, dar despuiat şi de acest ultim şi sacru drept.

Calvarul plecării în masă a evreilor din România, în condiţiile arătate mai sus, a urmat unor îngrozitoare suferinţe la care au fost supuşi evreii din această ţară.

Între anii 1937-1944 a fost instituit, mai întâi numerus clausus; apoi numerus nullus în activităţile profesionale şi în învăţământul public. S-au românizat, adică expropiat, proprietăţile şi întreprinderile evreieşti. S-au înfiinţat ghettouri şi au fost expulzaţi evreii din localităţile rurale; s-a ordonat portul stelei galbene; s-a decretat munca obligatorie, forţată, luarea de ostateci, internări în lagăre, deportări în Transnistria. S-au săvârşit masacre cu arme albe şi de foc, prin deshidratare şi sufocare în trenuri cu vagoane ermetizate, prin ardere de vii în hambare şi grajduri închise şi incendiate. Cu astfel de procedee şi prin înfometare, frig şi lipsa oricărei îngrijiri medicale, **au fost exterminaţi cca. 295.000 de evrei originari din România,** dintre care 88.000 în lagăre şi ghettourile Transnistriei **şi cca. 130.000 de evrei ucraineni,** de către armata română, jandarmerie, poliţie şi numeroşi civili. Această groaznică tragedie a poporului nostru a fost pregătită mai ales în cursul deceniilor trei şi patru de către o mare parte a intelectualităţii româneşti, printr-o activitate teoretică şi propagandistică de aţâţare a urii împotriva evreilor, desfăşurată neîntrerupt în presă, în universităţi, în şcolile de toate gradele, în armată, biserică, în toate instituţiile statului, în masele ţărăneşti. Dovada cea mai convingătoare a efectelor nocive, criminale ale propagandei antisemite desfăşurată susţinut şi sub toate formele, au fost pogromurile săvârşite în Moldova şi Bucovina de Sud, cu prilejul retragerii armatei române din Basarabia şi Bucovina de Nord, înaintea instituţionalizării colaborării României cu Germania hitleristă. **Tot şirul de masacre antievreieşti începute în vara anului 1941 şi continuate timp de trei ani au fost acţiuni naţionale, colaborarea cu hitleriştii fiind marginală şi limitele ei fiind pe deplin stabilite şi controlate de către partea română.** Dovada că aşa s-au petrecut faptele o constituie împrejurarea că, după ce intervenise înţelegerea cu nemţii referitoare la deportarea întregii populaţii evreieşti din România, în lagărele de exterminare din Polonia şi după ce fuseseră convenite chiar programele de expediere cu trenurile, Ion Antonescu a revocat, împotriva voinţei nemţilor, toate aceste înţelegeri. Astfel se explică că o mare parte a populaţiei evreeşti a supravieţuit HOLOCAUSTULUI românesc.

Această îndelungată perioadă de suferinţe a populaţiei evreeşti originare din România, sau rămasă în România, încă nu s-a încheiat, pentru că nici după evenimentele din luna decembrie 1989, când a fost înlăturată dictatura comunistă, nu s-a produs nici o schimbare semnificativă în atitudinea autorităţilor româneşti nici faţă de evreii plecaţi şi nici faţă de cei rămaşi în ţară. Celor plecaţi le-au rămas bun confiscate toate drepturile şi toate bunurile. Nici măcar o declaraţie onestă de asumare a responsabilităţii statale a HOLOCAUSTULUI n-a fost rostită, cu prilejul vizitei la Yad-Vaşem, a preşedintelui României. Preşedintele Poloniei şi-a asumat această responsabilitate, deşi în acest caz, HOLOCAUSTUL a fost efectuat de către nemţi într-o ţară înfrântă şi ocupată; preşedintele consiliului de miniştri al Ungariei şi-a asumat, şi el această responsabilitate, deşi HOLOCAUSTUL evreilor maghiari s-a produs numai după 20 martie 1944, adică după ocuparea militară a Ungariei de către nemţi şi instalarea unui guvern marionetă la Budapesta. **HOLOCAUSTUL evreilor români a fost declanşat în iunie 1941, în depline condiţii de suveranitate naţională şi în deplină răspundere statală.** Totuşi autorităţile româneşti refuză să-şi asume răspunderea ce le revine. Cele câteva mii de evrei care mai trăiesc în România sunt victimele unei virulente agitaţii antisemite, susţinută de presă care se bucură de sprijinul autorităţilor, în orice caz legitimată de autorităţile care, prin omagierea memoriei lui Ion Antonescu, în plenul Senatului, la 1 iunie 1991, au aprobat, retroactiv, săvârşirea HOLOCAUSTULUI.

Ca urmare a celor expuse, cerem luarea următoarelor măsuri:

1. Aplicarea dispoziţiilor legale cu privire la combaterea manifestărilor antisemite. Dacă, necesităţile o impun, elaborarea unor legi care să completeze actualele prevederi legale.

2. Interdicţia prin lege a elogierii memoriei diverselor persoane implicate în HOLOCAUST.

3. Abolirea legislaţiei care a guvernat „plecarea definitivă din România" cu toate consecinţele morale şi materiale care decurg.

4. **Abolirea legislaţiei prin care au fost confiscate,** în orice fel, **drepturile şi bunurile evreilor, în perioada 1937 - până la revocarea legislaţiei care permite aceasta.**

5. **Asumarea responsabilităţii statale pentru masacrele antievreeşti din perioada 1940-1944, cu toate consecinţele morale şi materiale care decurg.**

Împuternicit executiv
Ing. Ecstain Silvius
laureat al premiului de stat